

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...

...NGÔI LÀNG BỊ LỤT

PAUL – JACQUES BONZON

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH

VÀ

...NGÔI LÀNG BỊ LỤT

CUỘC PHIÊU LƯU THỨ SÁU

NGUYỄN LÊ TOÀN

BÙI CHÍ VINH

thực hiện

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

HÀ NỘI 1996

MỤC LỤC

- TIDOU, thủ lĩnh
- MADY, nữ tiên tri
- TONDU, giác đấu
- GUILLE, nghệ sĩ
- GNAFRON, hề xiếc
- BIESQUE, đầu bếp
- KAFI đấu sĩ - vệ sĩ

<i>Một</i>	: Ngôi làng dưới nước
<i>Hai</i>	: Bài thơ mật mã
<i>Ba</i>	: Khám phá của Mady
<i>Bốn</i>	: Chiếc nón lười trai
<i>Năm</i>	: Quá nhiều kẻ thù
<i>Sáu</i>	: Kho báu lộ thiên
<i>Bảy</i>	: Chủ nhân của chiếc ủng
<i>Tám</i>	: Giống như cổ tích

TIDOU, THỦ LÃNH

14 tuổi rưỡi, anh cả trong một gia đình thợ thuyền, chủ nhân của con chó lai sói lông đen Kafi và là sếp sòng của nhóm "Sáu người bạn đồng hành". Tidou gốc người miền Nam nước Pháp, tóc đen, mắt sáng, rất đẹp trai, luôn mang trong mình dòng máu phiêu lưu, muốn khám phá đến tận cùng bí ẩn của sự việc, để mang lại công bằng đạo lý cho những con người không phương tỵ vệ. Là một người thẳng tính đến mức nóng nảy, Tidou luôn quyết đoán hành động. Ánh mắt của hắn chỉ dịu lại khi bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Mady, vì cô bé hắn sẵn sàng hy sinh cả bản thân mình.

Tidou quả xứng đáng với danh hiệu thủ lĩnh của Sáu người bạn đồng hành.

MADY, NỮ TIÊN TRI

Sắp 14 tuổi, rất duyên dáng với mái tóc màu nâu sẫm, mắt đen, nước da bánh mật... Tọa hóa đã ban tặng cho cô bé xinh đẹp này sự phán đoán mẫn tiệp và trực giác tuyệt vời.

Ngoài nét xinh xắn trời cho, Mady còn được các chiến hữu phong tặng biệt hiệu "Nữ Tiên Tri" bởi giác quan thứ sáu của một nữ thám tử.

Thường song hành bên cạnh Tidou, cô bé nổi lên như một nhà hòa giải thông minh và góp phần quyết định trong mọi hành động khi đặc vụ đi vào bế tắc. Mady là một báu vật mà thượng đế ban phát cho nhóm 6 người.

TONDU, GIÁC ĐẦU

15 tuổi đúng, Tondù chỉ cần bỏ chiếc mũ bêrê ra là giống 1 chàng một dũng sĩ giác đầu La Mã với cái đầu trọc lóc không một sợi tóc dính da bởi căn bệnh hiểm nghèo thời bé. Mặc kệ bạn bè thắc mắc với cái đầu trọc của mình, Tondù tình bơ trong vai trò một "giác đầu". Lớn tuổi nhất, biết đấm đá, biết sửa chữa máy móc, xe cộ như một kĩ sư cơ khí, và nhất là biết liều lĩnh lúc cần thiết. Bằng phong cách đặc biệt của mình, Tondù là kẻ duy nhứt trong băng có thể "tàng hình" dễ dàng trong đám xã hội đen.

GUILLE, NGHỆ SĨ

Sắp 15 tuổi, không thể lẫn lộn với ai bởi mái tóc đỏ độc đáo của mình. Là một thành viên chính thức từ những ngày đầu thành lập, chàng thám tử bất đắc dĩ Guille đến với băng nhóm với cây kèn Armonica trên môi và những bài thơ trong đầu.

Tôi ký với bạo lực, Guille đặt một chân dưới đất và một chân trên... mây, lãng mạn hóa mọi cuộc phiêu lưu nguy hiểm, trong bất cứ trường hợp nào cũng là nghệ sĩ giang hồ lãng tử.

Nhưng có một điều chắc chắn, Guille là nghệ sĩ - hiệp sĩ chứ không phải nghệ sĩ của thánh phòng.

GNAFRON, HỀ XIẾC

13 tuổi rưỡi, còi xương bẩm sinh, tóc đen như lông quạ, rồi nùi đến nổi những cái lược phải chào thua không cách nào chải được.

Theo truyền thuyết, Gnafron là tên một nhân vật đóng giày trong sân khấu múa rối Pháp, trong khi Gnafron của chúng ta trên thực tế cư ngụ trong một cư xá có hiệu đóng giày, thế là coi như chết luôn tên... cúng cơm.

Tuy nhiên với bạn bè, Gnafron không hề là "thợ giày" chút nào. Nó nổi tiếng là "Hề Xiếc" bởi ngoài hình dáng gây cười bên ngoài ra, nó còn là cây tiểu lâm số một của cả nhóm và... cực kỳ đại lấu cá. Sự ma lanh thiên phú của nó luôn luôn gây bất ngờ cho các đặc vụ của Sáu người bạn đồng hành.

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...

BISTEQUE, ĐẦU BẾP

Hơn 14 tuổi, tóc hạt dẻ, thấp lùn, má đỏ môi hồng, mắt... bánh bao nhưng còn còn lâu mới là con gái như Mady cho dù mang tên Bít tết.

Sở dĩ cu cậu bị dính biệt hiệu như vậy cũng vì ông bố thân sinh ra nó là chủ nhân một cửa hàng thịt chế biến, mà trong đó các món bít tết, xúc xích bao giờ cũng được khách hàng có "tâm hồn ăn uống" ưa chuộng.

Bistèque là thủ quỹ kiêm hậu cần của cả nhóm, chuyên cung cấp chất đạm cho các bạn sau những cuộc điều tra căng thẳng thần kinh.

Có điều trong những cuộc mạo hiểm, đối với bọn bất lương, Bistèque khó xơi hơn bất cứ một... miếng BISTEQUE (bít tết) nào.

KAFI, ĐẤU SĨ - VỆ SĨ

Gốc gác từ hoang mạc của một xứ Ả Rập xa xôi, Kafi có nguồn cội kỳ dị ngay lúc còn nằm trong bụng mẹ cho đến khi lưu lạc giang hồ sang miền Nam nước Pháp.

Với đôi tai dựng đứng, lưỡi thè lè, lông đen, đuôi rậm, bốn bàn chân đỏ như lửa, Kafi đúng là sản phẩm của hai dòng máu cha sói, mẹ chó nhà. Từ khi được cậu chủ Tidou nuôi nấng và dạy dỗ làm chó săn chuyên nghiệp, Kafi chưa bao giờ làm thất vọng nhóm Sáu người. Nó trung thành hết mực với Tidou, yêu quý Mady như người chủ thứ hai và là đại hung thần lúc ẩn lúc hiện làm bọn tội phạm kinh hồn táng đờm.

Kafi là một "thám tử bốn chân" siêu hạng.

MỘT

Ngôi làng dưới nước

Mọi thứ đều bắt đầu với sáng kiến của Gnafron với sự phụ họa của Guille.

Hề Xiếc nói:

- Tao nghe thiên hạ đồn hồ Maubrac ở vùng đồi núi miền Trung nước Pháp phong cảnh kỳ tuyệt. Nhiều người lớn từng đến nơi ấy lúc trở về da thịt đều đẹp đẽ, chắc nhờ họ tắm nước hồ.

Tondu gạt phăng:

- Nước hồ đâu mát bằng nước khoáng, mà muốn cải lão hoàn đồng thì chớ mạo hiểm đi xa.

Nghệ Sĩ lặng lẽ huýt sáo một bài nhạc du dương mà không cần đến cây kèn armonica. Bài nhạc chấm dứt cùng với tiếng phát biểu :

- Làm tham tử mà không phiêu lưu thì giai nghệ là vừa. T ao ủng hộ thằng Hề Xiếc. Vả lại chúng ta trong thời gian được nghỉ hè, lý nào chịu tù chân hả Giác Đấu.

Bisteque gào lên :

- Bỏ phiếu đi. Thằng Guille đang muốn tìm thi hứng ở hồ Maubrac, ai đồng ý với nó thì giơ tay lên.

Sáu cánh tay đều giơ cao trong đó có cả Giác Đấu. Thằng trọc cười ha hả :

- T ao đùa với thằng Hề chút xíu vậy mà, càng đi bụi xa càng tốt. Hà hà, mình ghé tiệm sách mua cái bản đồ cao nguyên đây...

Coi, Lục thám tử và vệ sĩ Kafi đã lên đường trong tình trạng ngẫu hứng như vậy. Thử hỏi trên đời này còn món giải trí nào bảnh hơn các cuộc phiêu lưu mạo hiểm chứ ?

Nhưng bây giờ thì khác à nghe, hàng trăm cây số đường trường đã làm chúng khát khô cổ họng. Chúng đã nghỉ ngơi khá nhiều chặng nhưng mồ hôi vẫn túa ra đều đều.

Sau khi đổ bộ xuống con suối ven đường cho Kafi uống nước, năm thằng con trai mặc quần cụt tha hồ ngụp lặn đủ kiểu bỏ mặc Nữ Tiên Tri Mady

mơ màng ngồi canh xe cho cả đám. Dĩ nhiên cô bé chẳng dư thì giờ để thả hồn thơ như .. Guille, cô bạn tâm đến một chuyện khác. Chỉ nghe cô lẩm bẩm :

- Không hiểu ngôi nhà nghỉ vùng quê mà mình đã đặt cọc thuê trước qua điện thoại sẽ đón tiếp mình và các bạn ra sao. Chứ căng lều, ngủ đã chiến muỗi đốt dữ quá.

Tidou từ trong bụi rậm tiến ra với y phục chỉnh tề. Hẳn lúc lắc mái tóc cho khô nước rồi ngồi bệt xuống cạnh Mady. Ngón tay Thủ lĩnh đảo một vòng trên tấm bản đồ.

- Còn 30 cây số leo đèo nữa là đến Maubrac.

- Vậy thì khoảng một tiếng chạy xe ga.

Những người bạn đồng hành tức tốc nhổ neo sau khi đã tẩy trần sạch sẽ. Kafi nhảy tót lên chiếc rơ-moóc sau xe kéo của cậu chủ. Trời nắng đến mức khỏi cần lau người, thẳng nào thân thể cũng khô queo.

*** **

Đoàn quân lầm lũi đổ đèo, khi chiếc xe dẫn đầu ngoặt sang trái, Tidou hét lớn :

- Cái hồ kia, các bạn cá...

Hắn tăng ga chạy thật nhanh đến sát mép hồ rồi tắt máy. Sau lưng hắn, các chiến hữu xúm xít. Hề Xiếc khum tay che bớt nắng, cất giọng háo hức

- Quý vị thấy chưa, cái hồ tuyệt vời.

Tonđu cười ngất :

- Tuyệt lắm, nhưng cạn queo. Mà coi, nước lúp xúp thế kia cách gì lặn hả ?

- Ở...ờ...

Đám nhóc đứng thành một hàng ngăn ngờ suốt mười lăm phút. Guille thờ dài :

- Mình đã bị phản bội, bài thơ làm trong đầu đầy thi tứ mệnh mệnh ai dè thực tế quá phũ phàng. Uổng công.

Mady vỗ về:

- Bạn đừng rên rỉ nữa, Nghệ Sĩ. Chuyện mưa nắng thời tiết mà. Bản thân cái hồ không có tội, tại trời không chịu đổ mưa nên nó chưa hóa kiếp thành hồ Maubrac đó thôi.

- Mình hiểu. Nhưng kiểu này Hề Xiếc khó có làn da đẹp sau khi trở về thành phố mới tức.

Hề Xiếc la oai oái:

- Thà chịu ở hẳn chứ còn lâu tao mới nhảy xuống bơi. Nước gì đục thấy mồ tở.

Sáu đứa phóng tầm mắt nhìn về phía những ngôi nhà mái lợp kiểu La Mã xa xa bên kia hồ. Dù sao chúng cũng được an ủi là ở đây vẫn còn có một ngôi làng thực sự, giọng Mady phấn chấn :

- Nào, chúng ta lên xe phóng về làng. Ngôi nhà nghỉ nông thôn của ông bà Pougeat đang chờ chúng ta ở đó.

Ngôi làng ven hồ Maubrac này chỉ lớn bằng ... một nắm tay với cư dân thưa thớt. Không khó khăn gì lắm, Lục thám tử mò dễ dàng tới trang trại cần tìm.

Mady mới thò tay giật chuông, hai người lớn một nam một nữ đã hối hả bước ra khỏi cửa.

Cô bé hướng về ông chồng lễ phép :

- Có phải bác Pougeat không ạ ?

- Chính tôi đây.

- Cháu là Mady và các bạn. Tụi cháu mới từ Lyon tới, hẳn bác còn nhớ cuộc nói chuyện trước trong điện thoại...

- Ồ, tôi nhớ cô bé ạ. Căn phòng các cháu thuê vẫn còn nguyên si. Cháu dễ thương quá, Mady. Và cả con chó của cháu nữa...

- Con sói Kafi là tài sản chung của tập thể và là cận vệ của anh bạn Tidou ấy.

Người đàn ông chặt lưỡi :

- Vậy hả, chắc chắn, con chó thật ngon lành. Bác bảo đảm con chó của tụi cháu dư sức quản lý lũ cừu và bò ngựa vùng này. Hãy coi bốn bàn chân màu đỏ, và cái lưỡi có đốm của nó. Nó là vua loài cừu đó.

- Bác biết coi tướng chó ư ?

- Còn phải hỏi, trước kia nhà bác từng nuôi chó bécgiê.

Lúc này bà vợ chủ nhà mới cất tiếng :

- Thôi nào, tụi nhỏ mới đi xa nên mệt đứ đừ, để tôi dẫn các cháu đi xem phòng đã.

Người đàn bà hướng dẫn đám trẻ ra khu nhà phụ của trang trại.

- Các cháu thấy đó, khí hậu ở đây trong lành hơn ở Lyon nhiều. Giường nệm tôi đã chuẩn bị cho các cháu đầy đủ, chỉ e con chó...

Tidou trấn an bà :

- Bác đừng lo, tụi cháu vốn là dân du lịch balô nên ai nấy đều đem theo túi ngủ ngoài trời. Bác cứ để mặc tụi cháu.

Ngôi nhà nghỉ tuy mang tiếng là nhà phụ nhưng khá đầy đủ tiện nghi khiến đám trẻ rất hài lòng. Trong lúc bà Pougeat mở tung các cửa sổ có treo rèm cho sáu vị khách tí hon thưởng thức thì giọng ông chủ nhà vang lên :

- Bà mời sắp nhỏ đến phòng khách giùm tôi. Tôi muốn uống chút gì với chúng.

Ông Pougeat vốn khoái khẩu màn lai rai rượu đế với khô mực khiến đám trẻ đứa nào cũng lè lưỡi. Chúng đã quen "xin" với nước ngọt chứ sao. Cũng may mà bà Pougeat đã bưng ra mấy ly nước đá chanh. Trong cơn ngà ngà, ông chủ nhà hứng **chí** :

- Các cô cậu là những đại thượng khách, e hèm, từ đầu năm đến nay tôi chẳng thấy ma nào chọn nhà tôi để nghỉ hè cả.

Nghệ Sĩ ngạc nhiên :

- Sao vậy bác ?

- Rất đơn giản, e hèm. Lúc trước ở đây còn cái hồ nhân tạo Maubrac nước trong vắt, chữa bệnh rất tốt nên thiên hạ đến đông như kiến. Từ khi các chuyên gia địa chất hút cạn nước hồ để sửa chữa cái khí khô gì đó, du khách nản chí không thèm đến nữa. Thử hỏi, hồ không có nước làm sao bơi.

Mady tò mò :

- Hồ nhân tạo à ? Thế trước kia hồ nguyên là gì vậy bác ?
- À, trước đây ở đáy hồ đã từng có một ngôi làng thực sự. Gọi là Maubrac - Già.

Mắt Hề Xiếc sáng rực :

- **Hay quá, bác kể cho tụi cháu đi !**

- Thế này nhé, hồ Maubrac nguyên là ngôi làng. Cách đây 15 năm, người ta cho cho đập đập cho chìm ngôi làng dưới hồ nước để xây một nhà máy thủy điện trên núi. Khoảng 80 nóc nhà đều chịu chung số phận, kể cả nhà thờ. Nước từ thượng lưu tràn xuống chỗ trũng và điều hòa theo hệ thống đập. Tất cả dân làng Maubrac đều được nhà nước di tản đi nơi khác, chỉ trừ một thanh niên. Không hiểu anh ta có phải do tiếc của hay lưu luyến tình xưa nghĩa cũ mà cứ trụ lại trong căn nhà đổ nát để làm mồi cho Hà Bá. E hèm, kinh khủng thiệt. Hên là đội cấp cứu người nhái đã cứu được anh la. Anh chàng thoát chết nhưng bị què giò, hai chân khập khiễng bước thấp bước **cao. Ở làng này bà con thường gọi anh ta là ông...** "Xi Cà Que" đó các cháu à.

Bà vợ đặng hăng bổ sung :

- Ông phải kể thêm là kể từ hôm đó, Xi Cà Que dựng lều sống như người rừng kể *cái* hồ ngập nước nữa.

- Ờ. Anh ta để râu tóc dài như người rừng và làm nhảm mỗi ngày về quá khứ. Chắc, quá khứ Xi Cà Que đâu phải nhà nghèo. Cha mẹ nuôi anh ta đã bị bọn cướp chặn đường vét sạch tài sản trong khi di tản, hai ông bà lại bị xe hơi tông chết trước khi đập nước ngăn hồ Maubrac được khánh thành một tuần. Xi Cà Que điên là phải.

- Phải nói là định mệnh quá cay nghiệt với anh ta, ông ạ.

Ông chủ trang trại liếm mép rồi chuyển xỉ để cho Tidou. Hăn hoảng quá xin phép đứng lên.

Mady hiểu ý thủ lãnh, cô nhỏ nhẹ :

- Tụi cháu lên phòng, thưa hai bác.

Phòng nghỉ của chúng thực chất chỉ là một dạng gác xép được chia làm hai buồng. Buồng nhỏ dành cho Mady, lũ con trai và Kafi có quyền đóng đô trên giường, dưới đất tùy hỉ trong cái buồng lớn.

Hề Xiếc ngồi trên giường rung đùi than vãn :

- Vì một đập thủy điện mà người ta chôn vùi cả một ngôi làng. Hèn chi giá thuê nhà ở đây rẻ mạt.

Tidou hít một hơi dài đón gió ở cửa sổ.

- Tự nhiên tao thấy tội nghiệp anh chàng Xi Cà Que kia.

- Hừm, rồi tội mình cũng có dịp gặp anh ta thôi. Vấn đề là phải kiếm cái gì ăn đã. Kiến bò bụng này *giờ*.

Đầu Bếp Bistèque rồn rảng :

- Hôm nay tao nghỉ làm hậu cần. Gõ cửa buồng Mady rủ nhau ra quán cơm bình dân đi.

Bảy giờ tối, sau khi đã làm một **vòng tham** quan ngôi làng nhỏ bé, đám trẻ bắt đầu rã cẳng, Đầu Bếp chỉ tay vào một quán trọ điu hiu bên bờ hồ.

- Quán trọ kiêm quán ăn kia các bạn. Tấm bảng đề hai chữ "Quán Trọ Bên Hồ" thật bắt nhãn.

Hề Xiếc lắc đầu :

- Chú quán chắc chịu chơi đây, tội mình đợi gì mà không vô.

Giác Đẩu cứ chăm chăm nhìn tấm bảng banô kê các thực đơn như bị thôi miên. Nó gỡ chiếc mũ bê-rê.

- Tao phải nghiêng mình chào món khoai tây rán.

Sáu đứa đẩy cửa. Trời đất, chủ quán Bên Hồ không phải là một tay bợm lãng tử mà là một phụ nữ trẻ trung có phần nào dịu dàng mới kỳ cục. Chị đơn đả :

- Chào các em.

- Chào chị, tội này muốn dùng bữa tối.

- Mời các em vào phòng ăn.

Lũ nhóc nhanh chóng chọn cái bàn gần cửa sổ để ngắm thiên nhiên. Chúng điếm danh sơ sơ chỉ thấy có hai tửu khách đang ngồi lai rai bia bọt. Hề Xiếc ghé tai Nữ Tiên Tri rù rì :

- Quán có vẻ ế nhỉ...

Bà chủ đích chính cấp tốc :

- Các em thông cảm, chỉ tại người ta tát cạn cái hồ đó. Mấy năm trước, phòng ăn 40 chỗ này không còn ghế ngồi cho du khách, chị nói thật đấy.

Hề Xiếc ngưng ngưng, tuy nhiên bà chủ quán đã giúp nó tự nhiên.

- Các em là khách du lịch ba lô hả ?
- Dạ, tụi em nghỉ hè ở trang trại ông bà Pougeat.
- Ồ trang trại ấy cực kỳ thơ mộng. Nhưng chị bảo đảm bữa ăn giá mềm ở quán chị còn thơ mộng hơn.

Đám trẻ cười ha hả và bắt đầu kêu các khâu phần. Bà chủ vừa quay gót là Mady nói nhỏ:

- Các bạn nhìn hai ông khách kia kìa, họ có vẻ rầu rĩ lắm !!

Guille bình phẩm :

- Chắc họ là kỹ sư đắp đập, họ nghe chủ quán tả oán cái hồ cạn nước quá, nên chán nản đó thôi.
- Cũng có thể, chỉ có điều hơi lạ là hai người đều không đem theo gia đình họ.

Cô bé mang sự thắc mắc ấy thăm dò chị chủ quán. Bà chị hay chuyện cười toe toét :

- Họ là khách trọ nguyên tháng của chị, năm ngoái lúc người ta khởi sự tát hồ, họ cũng đã trọ ở đây nửa tháng. Hình như hai ông ấy đều là nhà địa chất học. Chị thấy họ rất quan tâm đến việc rút cạn nước hồ để tận mắt chứng kiến ngôi làng Maubrac - già chìm dưới nước.

Mắt Mady sáng lên:

- Cám ơn chị.

Bữa ăn thịnh soạn với giá mềm chấm dứt. Trời lúc này cũng đã khuya, đường về trang trại ở Cabrette không vắng chút nào. Sáu mạng vừa đi vừa nói chuyện tiếu lâm hà rằm. Chỉ riêng Nữ Tiên Tri là tư lự. Cô lẩm bẫm :

- Ông Pougeat nói rằng dưới đáy hồ tồn tại một cái làng. Quả là một điều hấp dẫn.
- Gấu, gấu, gấu...

Ý nghĩ của cô bé bị cắt đứt bởi tiếng sủa hùng hổ của Kafi. Coi, con chó xung phong đi trước thành thử phát giác người lạ sớm hơn các cô cậu chủ.

Nó nghe răng gặm gừ muốn sút dây xích khỏi bàn tay Tidou để xáp lá cà với một... dị nhân vung gậy lia lịa. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, đám trẻ bàng hoàng trước một "người rừng" râu tóc xồm xoàm.

- Im ngay Kafi.

Tiếng quát của Tidou vang lên. "Người rừng" lợi dụng lúc con sói lùi lại liền co cặp giò khập khiễng biến vào bóng tối.

Mady thốt lên:

- Đúng là gã. Anh chàng được mệnh danh là “Xi cà Que”

Đêm hôm đó, trong căn buồng nhỏ có cận vệ Kafi canh gác ngoài cửa, Mady vẫn khó ngủ. Cô cố dỗ giấc ngủ nhưng *chỉ* gặp toàn ác mộng. Trong cơn mơ cô thấy người rừng Xi cà Que tử chiến với "hai nhà địa chất" chứ sao.

Thăm thoát mà các thám tử làm quen với ngôi làng Maubrac – Trẻ trên cạn được một tuần. Ngày nào chúng cũng giải trí bằng cách quan sát ngôi làng chìm dưới nước, mỗi ngày nước rút khoảng một mét, nhường chỗ cho các thân cây, tường rào bằng đá hộc và đường nhựa hiện ra. Bistèque thất nghiệp là chuyện đương nhiên, thằng Đầu bếp tha hồ xả hơi bởi ngày nào các chiến hữu và nó cũng đến quán trọ Bên Hồ. Và đương nhiên, hai nhà địa chất vẫn còn ở trọ ở đó.

Sáng nay vừa chui khỏi túi ngủ là Tidou mở toang cửa sổ nhìn về phía cái hồ. Hăn há hốc mồm kinh ngạc trước một tháp nhọn của ngôi nhà thờ đã nhô lên khỏi mặt nước không biết tự lúc nào.

- Lạy chúa, ngôi nhà thờ...

Hăn lẹ làng huýt sáo gọi Kafi. Ê, hai thầy trò vừa mở cửa trang trại bước ra là khựng lại gập. Kia kìa, trước mặt Tidou rõ ràng một bóng người chân thấp chân cao đâm sầm về hướng hồ cạn như muốn... tự tử.

- Xi Cà Que !

Tidou thốt lên khe khẽ. Hăn ra hiệu cho Kafi theo anh ta bèn gót. Người đàn ông có râu tóc rừng rú ấy tưởng khập khiễng mà lại nhanh như vượn. Gã lê tấm thân hoang dã xuống hồ, bắt chấp nước ngập từ từ đến thắt lưng

rồi đến phần ngực, hình như con mắt của gã đã bị ngọn tháp nhà thờ thối miên. Đột nhiên Xi Cà Que hẫng thân, chao đảo, hai tay chới với, quẫy loạn xạ như không biết bơi.

Tidou núp phía sau chới với. Trời ạ, gã đâu có muốn tự trầm, chẳng qua là gã tò mò thôi. Hán hét to :

- Trời ! Xi Cà Que sắp chết đuối.

Thủ lĩnh Lục thám tử cởi áo quần chớp nhoáng. Hấn băng qua vũng sình một cách ịch, chậm chạp kiểu này Xi Cà Que bị chết đuối trước khi hấn kịp bơi ra. Tidou gào ồm tỏi :

- Xông lên trước đi Kafi, mày ráng giữ thân hình anh ta nổi trên mặt nước...

Con sói học lên mọi tiếng rồi thực hiện mệnh lệnh cấp kỳ. Nó phóng nhanh, nhảy vọt qua những vũng sình để lao vun vút trên nền đất không bị lún. Nó bơi "chó" về phía gã đàn ông sắp chìm lìm nhưng giây phút cuối cùng lại "chứng" không chịu ngoạm cổ áo gã kéo đi. Thì gã đã từng có lần quơ gậy đuổi nó chứ sao.

Tidou hoảng hốt hét thất thanh :

- Cứu người ta mau ! Tóm lấy cổ áo anh ta.

Tidou đã vượt qua vũng hùn. Lúc hấn tung nước rút môn bơi sải cũng là lúc con chó há mồm lôi cổ áo gã đàn ông dị dạng. Coi, hai thầy trò mỗi người một bên kè Xi Cà Que vô bờ. Do đã học qua lớp sơ cứu y tế, Tidou lật gã nằm úp sấp. Nước từ miệng nạn nhân ồng ộc trào ra.

Gã tà tà mở mắt :

- Tôi... tôi đang ở đâu vậy ?

- Ông anh đang ở trên mặt đất an toàn, hiểu chưa ? Này, ông anh không biết bơi sao dám đùa với Hà Bá chứ ?

- Thế... thế chú mày đã cứu ta à ? Ôi... ta cứ tưởng nước hồ cạn queo.

- Anh định đi đâu vậy ?

- Tôi định về nhà tôi chỗ bức tường đá đó.

- Anh bị ướt hết rồi, về thay quần áo đi.

Thọt nhìn Tidou. Đôi mắt xanh thẫm, khá đẹp, khác hẳn với nước da sạm nắng, mái tóc bù xù và bộ râu xồm xoàm màu hung của anh ta.

Xi Cà Que có vẻ xúc động. Gã níu tay Tidou:

- Cậu về nhà tôi chơi. Tôi buồn thúì ruột chú mày ạ.

Tidou chẳng những đỡ mà còn dìu anh ta về túp lều bên bờ hồ. Hắn khấp khởi mừng thầm trong bụng vì sắp bước chân vào một thế giới khác, thế giới của một nhân vật bí ẩn bị lãng quên trong ánh mắt mọi người.

Căn lều của Xi Cà Que bên ngoài bẩn thỉu nhưng bên trong cực kỳ ngăn nắp vệ sinh. Một **gã nửa điên nửa khùng không thể tinh táo để xếp** đặt cuộc sống của mình như vậy.

Gã đàn ông chỉ một chiếc ghế đầu :

- Ngồi đó đi. Tôi thay đồ chút xíu.

Tidou lặng lẽ chiêm ngưỡng những đồ đạc xưa cũ trong căn lều chật hẹp. Thứ nào cũng được lau chùi cẩn thận. Té ra cửa hàng đồ cổ tại gia của anh ta cũng đáng giá chứ sao.

Hắn giật mình bởi tiếng chân bước nặng bước nhẹ ở sau lưng.

- Cậu làm gì bên hồ lúc sáng sớm vậy ?

- Em có thói quen đi dạo buổi sáng sớm với Kafi. Anh đã từng quơ cây gậy "đả cầu bông" hăm he đập nó, anh nhớ chứ. Vậy mà Kafi vẫn lao xuống nước cứu anh đấy. Anh phải chịu ơn nó.

Xi Cà Que lặng người. Gã ngược mặt nhìn con chó, rồi tiến lại gần vuốt ve nó. Con chó vui mừng vẫy đuôi rớt rít. Gã ấp úng :

- Cám ơn tất cả. Mà này, tôi vẫn thường bắt gặp sáu mạng của chú em lảng vảng khắp vùng đồi núi Maubrac. Các... các vị muốn gì ở khu vực hẻo lánh này hả ?

Tidou nhún vai:

- Tụi này đi dạo chơi. Ở đâu có cảnh đẹp là ở đó có Sáu người bạn đồng hành.

- Xạo hoài ! hay chú mày cũng giống ... như họ...

Tidou ngỡ ngác:

- Họ nào ?

- **Hừm, họ là hai thằng “Đầu gấu”, trọ ở quán Bên Hồ ấy.**
Chúng đang canh nước hồ rút để thi hành một âm mưu.

- Hì hì, ông anh lắm to. Đó là hai nhà địa chất.

Xi Cà Que đột nhiên biến đổi, cặp mắt gã long sòng sọc. Gã gầm gừ :

- Chú mày đã bị vẻ ngoài của chúng đánh lừa. Tôi nào lạ gì chúng, năm ngoái cũng hai tên khốn khiếp ấy đến Maubrac để canh me đột đập đập. Chúng thèm khát máu vật dưới đáy hồ lắm mà.

Hai nắm tay của Xi Cà Que run bần bật như sắp bóp cổ... không khí. Tidou chưa kịp có lời thanh minh thì gã gào lên:

- Té ra chúng mày cũng như hai thằng địa chất dỏm. Xéo khỏi lều tao, nhanh...

Gã giơ gậy lên. Kafi nhe răng gầm gừ, nhưng không có lệnh của chủ, nó đành đứng yên. Tidou nói :

- Nếu anh có điều gì bí mật thì hãy ôm lấy. Tôi không thèm hỏi đâu mà sợ. Thôi tôi về.

HAI BÀI THƠ MẬT MÃ

Đúng là làm ơn mắc oán. Hai thầy trò Tidou lúi thủi trở về trang trại trong lúc Kafi sửa cái kính. Chớ gì nữa, con sói chỉ muốn "bụp" gã vô ơn một phát cho bõ ghét.

Bữa điểm tâm buổi sáng quây quần đủ mặt các chiến hữu. Không đợi bạn bè thắc mắc. Tidou kể lại câu chuyện cứu người cùng với cách cư xử kỳ dị của Xi Cà Que. Hẳn kết luận:

- Anh ta thay đổi tính tình nhanh như chong chóng, nhưng tôi không tin rằng đó là hậu quả của sự "mát dây".

Mady thờ người:

- Con vật cũng phải biết ơn kẻ cứu tử mình. Huống chi là con người. *Có thể* Xi Cà Que quá đa nghi thôi, tính đa nghi nhìn cái tốt cũng thành xấu.

Tondu gãi cái đầu trọc:

- Chắc chắn là gã không mất trí chứ ?

- Không, cho dù người ta cũng rất dễ dàng phát điên khi gặp quá nhiều tai họa: trang **trại gia đình bị chặn cướp và cha mẹ nuôi bị xe cán chết**. Mày hiểu không Giác Đấu, hiện giờ Xi Cà Que cứ đinh ninh rằng cái hồ sắp cạn nước kia là tài sản riêng của anh ta, và thậm chí cả . . . báu vật "trời ơi đất hỡi" dưới đáy hồ nữa. Anh ta có cảm giác như mọi người đến đây nhằm cướp đoạt của anh ta cái báu vật tưởng tượng ấy.

Guille trầm ngâm :

- Càng tốt. Niềm tin là phân nửa sự thật. Chúng ta cần phải giảng hòa với anh ta.

Gnafron gục gặc:

- Chúng ta cứ đến thăm anh ta xem có bị xua đuổi không nào.

*** ***

Chiều hôm đó, đám trẻ kéo rốc lực lượng tới túp lều hiu quạnh của Xi Cà Que. Tiếng giậm giò của lũ nhóc thành thịch khiến Xi Cà Que giận dữ. Gã

chụp "đả cầu bông" phóng vút ra nhưng buông xuôi cây gậy xuống và nở nụ cười niềm nở:

- Ô, chào Kafi. Lại đây, chú chó yêu quý của ta.

Kafi nhìn chủ, lưỡng lự. Tidou thì thầm:

- Lại gần anh ta đi Kafi. Anh ta không đánh mày đâu.

Xi Cà Que gật đầu. Gã đấm ngực :

- Chú em nói chí lý, ta là một thằng cực kỳ tệ. Nhưng ta vẫn còn hiểu được sự tồi tệ của mình, mời quý vị vào nhà để ta tạ lỗi cái sự lằng nhách hồi sáng.

Sau cơn chưng hửng, cả đám mạnh dạn vô lều. Coi, trên chiếc bàn xộc xệch nằm chông trơ vài chiếc đĩa chưa rửa. Bếp củi trong nhà tắt ngấm làm Mady xốn xang, cô bé hỏi băng quơ:

- Chúng ta ngồi xuống đất nhé...

Xi Cà Que đỏ ửng mặt như người mắc cỡ. Gã **xuống nhà bếp làm một loạt sáu ly nước lọc.**

- Nếu quý vị không chê tôi là thằng điên thì hãy uống cạn sáu ly này. **Xin nói trước, đó là thứ nước hồ Maubrac chữa bệnh mà tôi dự trữ trong lu đấy.**

Mắt Hề Xiếc Gnafron sáng rỡ :

- Đưa em, anh hai. Em đang cần mát da mát thịt đây.

Cu cậu chơi một cái ực gọn gàng khiến Xi Cà Que khoái trá. Gã phát biểu hào hứng :

- Các vị đúng là bạn của tôi. Bây giờ các vị muốn nghe chuyện cổ tích gì ?

- Hì hì, em thích nghe chuyện cổ đời anh nhất.

Xi Cà Que nhắm nghiền mắt :

- Cách đây 15 năm tôi đã mất tất cả nhưng giờ thì tôi sắp thu hồi tất cả...

Mady chớp mi :

- Tụi em hiểu nỗi đau lòng của anh. Đầu đuôi là do người ta đập ngăn dòng cho nhà máy thủy điện trên núi và ngôi làng Maubrac bị vùi chôn.

- **Chúa ơi, ai tiết lộ cho cô em điều đó ?**
- Thừa, ông bà Pougeat chủ nhà nghỉ của tụi em.
- Á à, hai người đó đứng dẫn đầu, họ có trang trại ở Cabrette chứ gì. Họ còn nói thêm gì **không ?**
- Họ kể rằng sau khi gia đình anh bị cướp sạch tài sản và cha mẹ nuôi anh bị tai nạn giao thông, anh như người mất hồn và thơ thẩn với căn lều bên bờ hồ.

Xi Cà Que cười gằn :

- Ông bà Pougeat chỉ biết một phần. Phần quan trọng nhất họ làm sao biết. Quý vị phải hiểu tôi là một thằng lẽ ra vô cùng giàu có với số của cải thừa kế.

Cái nhìn của gia chủ đột ngột vắn vện những tia máu đỏ làm đám trẻ sốt vó. Gã lại sắp nổi **khùng chẳng ? Mady là kẻ đứng dậy đầu tiên**, nhưng gã đã giờ tay :

- **Đừng, các bạn đừng bỏ tôi lúc này. Tôi... tôi rất cần bạn tốt để tâm sự...**

Cô bé thở phào ngồi xuống chiếc ghế đầu. Xi Cà Que nhìn xuống sàn nhà:

- **Đây là lần duy nhất trong đời, tôi nói ra cho một người không phải là cái bóng của tôi.** Các bạn nghe đây, cha mẹ nuôi của tôi giàu vô kể, **trước khi qua đời bất đắc kỳ tử, hai ông bà đã để lại cho thằng dưỡng tử là... tôi một gia tài kếch xù.** Gia tài đó còn lớn hơn số của cải bị cướp, ừm, có thể gọi nó là kho báu cũng được.

Tidou ngỡ ngàng :

- **Tại sao anh vẫn nghèo xác xơ chứ, nếu...**
- **Khỏi** cắt lời tôi. Kho báu ấy có bị mất đâu, nó vẫn còn nguyên si trong một bài thơ mật mã. Khi nào tôi còn giữ bài thơ do cha mẹ tôi truyền lại thì tôi vẫn còn là tỉ phú của làng này.

Sáu người bạn đồng hành há hốc mồm. Quái quỷ ạ, kho báu gia bảo lại ẩn tàng trong một bài thơ ư ? Thằng Nghệ Sĩ chịu hết nổi, nó chạnh **lòng nghề nghiệp tức thì :**

- Bài thơ thế nào hả anh ?

Xi Cà Que gặt đầu :

- Tôi đã giấu tờ giấy chép bài thơ vô một chỗ bí mật tuyệt đối, tuy nhiên quý vị khỏi thấp thỏm, **tôi sẽ đọc. Dù sao tôi đã thuộc lòng.**
- **-Ông anh có thể đọc cho tụi này nghe chứ ?**
- **-Dĩ nhiên. Các cô cậu và chó Kafi là ân nhân của tôi mà. Tôi còn nhớ bài thơ có tựa là “Thấu chẳng tình ta”**
- **Xi Cà Que khởi sự mơ màng. Sau mười giây gã tuôn một mạch:**

“Hãy trở về người ơi

Winter bạn lòng tôi

Peter này vẫn đợi

Hãy trở về người ơi

Ôi bao ngày xa xôi

Gió cuốn là vàng rơi

Vì nàng ta mãi đợi

Gió, gió mãi không thôi

Ta như chim nhỏ nhoi

Có cánh nhưng vô hướng

Ôi, hạnh phúc mong manh

Quãng đời ta đâu thấy

Ung dung thời gian qua

Với nụ cười xót xa

Giá biết nàng nơi nao

Peter nguyện tiến vào

Franci cao vọi vọi

Gió cát Sahara

U ám trước mặt ta

Rõ bình minh vẫy gọi

Tình ta vượt sóng cồn

Qua đại dương mênh mông

Peter ta tiến công

Ủ ấp nỗi hoài mong”

Xi Cà Que đọc xong bài thơ là thở dốc. Gã cười bẽn lễn : Vấn đề ở đây không phải là hình thức bài thơ mà là nội dung của nó. Tôi còn nhớ trong di chúc, cha tôi đã cố tình viết những chữ cái đầu dòng đều bằng mực đỏ. Mới đầu tôi nghĩ rằng đó là mật mã chỉ nơi cất giấu kho báu, ai ngờ lúc ráp từng chữ lại thì trật lất.

Tidou gật gù :

- Bài thơ vừa rồi đúng là chìa khóa mật mã, nói đúng ra nó là một bài về nhưng không hề nhằm nhí chút nào. Theo quy ước giải mã, những chữ cái đầu dòng có thể cho lụi lại một, hai, ba **hàng hoặc hơn nữa. Người ta thường xài chữ "e" làm chủ lực theo nguyên tắc, nhưng ở bài về này em thấy xuất hiện khá nhiều chữ "g" đầu dòng. Anh nghĩ sao ?**

Xi Cà Que uể oải :

- Cái đầu tôi bã đậu lắm, chữ "e" hay chữ "g" gì đều cà chớn hết.
- **Ông anh có muốn tụi này giải mã giùm không ?**

Xi Cà Que lưỡng lự vài giây rồi gật đầu.

- **Ừm, sáng mai các bạn trở lại đây nghe.**

Đêm đó trong trang trại ở Cabrette, lũ nhóc trần trở suốt trước những câu thơ khó hiểu. Thăng Giác Đẩu rung đùi.

- Thơ dở nhất thế giới. Cái gì "núi Franci cao vời vời" rồi lại thêm màn "Gió cát Sahara", trời ạ, đã lang thang trên sa mạc Sahara thì làm sao có núi. Đó là chưa kể câu "U ám trước mặt ta" rồi "Rõ bình minh vẫy gọi". Mẹ kiếp, hai chữ "u ám" và "bình minh" hầu như chửi thề với nhau. Tao bình đúng không Nghê Sĩ ?

- Tha cho tao, tao hết ý kiến.

Hề Xiếc vui đầu xuống gối.

- Tắt "đài" đi cho tao nhờ. Thơ *góm* thấy mờ tối.

Bistèque cũng rên rĩ :

- Tụi bay mà không im tao quên nấu cơm à nghe. Tối nay tao làm hậu cần đó.

Ăn xong, cả bọn bước ra ngoài trời đi dạo. Đêm xuống quá lãng mạn, ánh trăng lười liềm lung linh giữa ngàn tinh tú. Mady thì thầm :

- Chiếc liềm vàng trong cánh đồng sao !

Guille khen :

- Hay lắm. Thơ của bạn đó à ?

- Không, đó là một câu của Victor Hugo.

Cả bọn đi qua làng, tới con đường nhỏ dẫn tới hồ. Khi đó qua một lùm cây, Kafi đột nhiên **dừng lại gầm gừ. Rồi nó bước tiếp, rất thận trọng** Gnafron thì thào :

- Bộ có chuyện hả Thủ lĩnh ?

- Tao không biết. Đi theo Kafi thử xem.

Cả đám ba chân bốn cẳng phi tới bụi rậm. Ái chà, đằng sau bụi rậm ngoài trang trại chình ình một cái lều bằng vải dù tiệp với màu xanh lá cây. Giác Đấu ú ớ:

- Kỳ cục thật. Hôm qua mình đâu thấy cái lều này ?

Mady nói nhỏ:

- Thôi về ngủ. Có lẽ đó là lều một du khách nào mới đến. Điều chúng ta quan tâm lúc này là ý nghĩa của bài thơ.

Y hẹn với Xi Cà Que, buổi sáng chưa bánh mắt, sáu đứa trẻ đã khăn gói lên đường gõ cửa túp lều của “người rừng ẩn dật”. Lạy chúa, chưa đến lều, đứa nào cũng chưng hửng bởi cánh cửa mở toang. Mady biết ngay là có biến, cô bé thúc giục:

- Chạy trước mau Kafi.

Cô bé lọt vô căn lều sau con chó chỉ vài giây. Trời ạ, trong nhà bếp mọi thứ đồ đạc đều bị xáo trộn lung tung xèng. Thê thảm nhất vẫn là... con người, Xi Cà Que bị trói thúc ké bằng dây ny lông buộc lều cắm trại, nằm bất động.

Mady hít hải la to :

- Các bạn ơi, anh Xi Cà Que chết rồi sao ?

Hề Xiếc lẳng xăng như gà mắc đẻ một hồi rồi cu cú xuống áp tai vào ngực gia chủ:

- Yên tâm đi, anh ta còn thở ầm ầm đây này.

Giác Đấu rút ngay con dao bấm trong túi :

- Để tao cắt dây cho, mày kiếm *nước* lại mau lên.

Ê, thằng hề nhẹ nhàng đập lên trán nạn nhân một cái khăn nhúng *nước*. Giống như được truyền sinh lực, Xi Cà Que từ từ mở mắt. Đám nhóc nhìn anh ta mà nản chí anh hùng, môi trên của Xi Cà Que sưng vù tím mọng.

Anh ta phều phào :

- Toutfou, Toutfou ơi...

Tidou và Guille xốc hai nách đỡ anh ta ngồi **dậy**.

- Ai là Toutfou, bộ thẳng tấn công anh nó tên đó hở ?
- Không... không phải gã tấn công, chó Toutfou...
- **Ờ, sao có chó ở đây ?**

Xi Cà Que bò lồm cồm trên sàn gom hai mảnh một tấm ảnh lớn bị xé rách mà nước mắt giàn giụa.

Mặc kệ những người bạn nhỏ đứng ngồi như trời trồng. Xi Cà Que nghẹn ngào ráp hai mảnh giấy lại. Coi nào, giờ thì rõ ràng hình một con chó lông xù oai vệ hiện lên hẳn hoi. Anh ta run giọng:

- Đây là bức ảnh phóng lớn chụp con chó Toutfou ngày xưa do tôi nuôi. Tôi giấu bài thơ đằng sau khung ảnh này rồi treo trên vách nhà bếp. Ai dè...

Mady rùng mình:

- Thì ra là thế. Tên thích khách mò vào nhà anh chỉ vì bài thơ sau tấm ảnh Toutfou.

- Cô bé tha lỗi cho tôi, phải chi hôm qua tôi giao luôn bài thơ cho các bạn thì đâu có mất.

Xi Cà Que khịt khịt mũi.

- Chỉ có bọn cướp 15 năm trước mới đánh hơi được kho báu này, hic hic...

Tidou chột dạ:

- Sao ? Anh có nhận diện được tên cướp **không ?**
- **Mơ hồ lắm. Y cao lớn hơn tôi và trùm khăn kín mặt. Nhưng sao y biết tôi giấu bài thơ sau bức hình con cầu chú ?**
- **Anh không nên kết luận sớm. Nghe em hỏi nè, tên tấn công anh đột nhập lúc mấy giờ ?**
- **12 giờ rưỡi đêm.**
- **Y có mở miệng không ?**
- Y câm như hến. Tôi vừa mở cửa thì ngay lập tức bị y đâm vào mặt tôi, quật tôi xuống đất rồi trói lại. Sau đó y lục lạo căn lều một lúc lâu. Thế rồi tôi ngất đi.

Đám trẻ lạng người. Chúng cảm thấy không đủ khả năng giải quyết những biến cố này, bởi điều đó hoàn toàn vượt khỏi tầm tay chúng. Giả sử

tên hung thủ là một thành viên của băng cướp 15 năm trước như Xi Cà Que nghi vấn thì sao, phải chăng băng cướp ngày xưa tính trấn lột bí mật của "bài thơ kho báu" nhưng cuối cùng chỉ đoạt mớ của cải tầm thường, và bây giờ quay lại **làng Maubrac vớt cú chót ?**

Nữ Tiên Tri mở lớn mắt:

- Chuyện đến nước này đành phải báo cho cảnh sát can thiệp thôi.

- **Không...**

Xi Cà Que gào lên. Khóe mép anh ta bắt đầu **co giựt**:

- Cấm bất cứ đứa nào kêu cảnh sát, tôi không muốn bí mật "Thấu chẳng tình ta" bị phổ biến.

Anh ta nâng tấm ảnh bị xé làm đôi áp vô mặt khóc mùi mẫn. Khi đã vơi bớt nỗi... hận đời, Xi Cà Que mới thều thào :

- Tôi xin lỗi cô bạn **nhỏ**, tôi lỡ nỗi nóng với cô. Tối sẽ đọc từ đầu đến cuối cho cô nghe bài thơ đã thuộc lòng.

Gnafron nhảy tưng tưng như con khỉ chớ còn phải hỏi.

- Hoan hô đại ca, đại ca khoan đọc đã, tụi này muốn chỉnh trang nội thất cho ông anh chút xíu.

Khỏi phải nói, Sáu người bạn đồng hành nhanh nhẹn thu xếp lại mọi thứ đồ vỡ lênh khênh trong căn lều. Thằng Hề Xiếc hăng hái nhất, nhảy phóc lên cả mái tôn để dựng lại ống khói cho gia chủ.

Xi Cà Que xúc động thấy rõ. Anh ta vừa mới chụp tờ giấy và cây viết thì Hề Xiếc đã lù lù kể bên.

- **Anh viết mất công... run tay. Đọc đi, thằng em làm việc dùm cho.**

Mười phút sau, Hề Xiếc nhét tờ giấy có bài thơ vô túi áo. Nó cười giả lả:

- Hì hì, anh có đói bụng không đại ca, đói thì em sẽ kêu chiến hữu Đầu Bếp phục vụ.

Xi Cà Que bật cười... méo xẹo:

- Anh tự nấu nướng được rồi. Ráng giữ bài thơ cẩn thận nghe.

- Yên chí lớn.

Tại căn phòng trong trang trại đồng quê, sáu đứa trẻ mở phiên họp khẩn cấp. Tidou tuyên bố:

- Tụi mình phải giữ uy tín với anh... Xi Cà Que. Vì thế chúng ta buộc phải nghiên cứu giải mã ngay.

Gnafron trề môi:

- Xin Thủ lĩnh giải mã trước.

- Okê. Hãy nghe cho rõ nhé. Các cậu đều biết rằng các chữ cái đầu dòng trong bản gốc đã được viết bằng mực đỏ, tạo nên một câu gì đó. Tuy nhiên tôi xin lưu ý, chữ cái xuất hiện nhiều nhất **trong một bài viết là chữ "e", rồi đến "s". Như vậy trong bài** thơ này, những chữ cái "g" sẽ thay thế cho chữ cái "e", và "u" sẽ thay cho "s".

Gnafron cắt ngang :

- Tóm lại, những chữ cái ấy được đẩy lùi về hai vị trí, phải không nào ?

Nó xé luôn một tờ giấy trong sổ, chép bảng chữ cái của tiếng Pháp ra giấy :
A – B – C – D - E - F - G - H - I - J- K - L- M - N- O – P - Q - R - S - T -
U - V - W - X - Y -Z

Rồi nó chép những chữ cái đầu câu thơ:

H - W - P - H – O - G – V - G – T – C - O - Q - U -V - Ci - P - F - G -
U - R - T -Q -P-U.

Lát sau, cu cậu lải nhải :

- Vô nghĩa quá, chúng ta thu hoạch được một dãy dài thòng: "FUNFMETERAMOSTENDES- PRONS". Thế là thế nào ?

Hầu như tất cả ánh mắt đều hướng về Nữ Tiên Tri Mady. Nhưng cô bé hoàn toàn chịu chết. Cô vỗ trán.

- Người cha nuôi của **anh Xi Cà Que không** phải là một phú nông tầm thường, nếu ông ta xoàng xĩnh thì có lẽ **bọn cướp đã tìm ra chìa khóa mở cửa bí ẩn** kho báu. Tôi tin rằng chúng **ta** không nên nôn nóng, tạm thời tụi mình hãy ghi nhận đáp số của Tondou vừa giải mã rồi từ từ tính.

ám con trai đành miễn cưỡng chấp nhận ý kiến của Mady, vả lại chúng điều nghiên tí nước thì cũng không thể nào ra nổi một lời giải thích hoàn chỉnh. Bài thơ “quần” lũ nhóc te tua đến tận trưa. Mady ngó đồng hồ:

- Hơn 12h rồi, tại sao tụi mình không ghé quán ăn bình dân Bên Hồ nhỉ ?

Lục thám tử xuất hành đúng lúc. Hôm nay, ngoài hai nhà địa chất học quen thuộc vừa nhắc mông rời khỏi phòng ăn, nơi cái bàn mà chúng thường ngồi sát cửa sổ xuất hiện một gã đàn ông mới toanh ngồi lăm lì. Cái nhìn của gã rõ ràng chẳng có thiện cảm với đám trẻ chút nào.

Gã vừa bốc hơi là Hề Xiếc làm một cuộc điều tra cấp tốc:

- Bà chị à, bộ ông vừa rồi là du khách mới đến bả ?

Chị chủ quán xởi lời :

- Anh ta mới đến hôm qua, tôi chỉ biết tên bên ngoài là Chartier.
- Chartier. Chà, cái tên nghe có vẻ... buồn dữ hả ?
- Ờ, tụi em làm thầy bói hồi nào vậy ? Đúng là anh ta vừa bị vợ bỏ rơi, anh chàng tâm sự với chị như thế. Nghe nói Chartier muốn tìm quên lãng vài hôm ở nơi khi ho cò gáy này.

Sáu thám tử ăn qua loa rồi lững thững đi về phía căn lều của Xi Cà Que. Hề Xiếc bấm đốt ngón tay :

- Vậy là ở hồ Maubrac, tụi mình có tới bốn nhân vật cần phải tìm hiểu. Xi Cà Que đã lên danh sách cho mình hai tay địa chất đầu gấu, quái cầu Kafi bổ sung thêm một dị nhân trong túp lều dù, bây giờ lại thêm gã thất tình Chartier mới đáng ngại.

Guille cười ngất :

- Riết rồi mày tập đa nghi như Xi Cà Que.

Nụ cười của Nghệ Sĩ tắt ngấm khi bước vào căn lều. Coi, Xi Cà Que ngó đăm nhóc với vẻ hồ hững. Anh ta chẳng thèm hỏi han rằng bài thơ đã giải mã được hay chưa mà phát pháo ngay.

- Quý vị mới dùng bữa trưa ở tiệm Bên Hồ phải không ?

- Sao anh biết ?

- Tôi đoán mà. Hôm nay tôi đã phát hiện một khách lạ trọ ở đó cùng với hai tên đại bàng đầu gấu. Ba tên lưu manh này tính kết hợp với thằng cha họa sĩ dòm cằm lều đằng kia để rình... cái hồ hồng cướp kho báu của tôi.

- Trời đất. Con mắt anh hư rồi. **Tụi** này chưa giải được bài thơ thì tài sản anh vẫn còn nguyên vẹn

- Đẹp. Chúng nó đã cướp bài thơ sau khung ảnh của ta. Bọn khốn sẽ đi trước ta mất. Xi Cà Que rên lên thảm thiết và sau đó là nước mắt nước mũi tèm lem. Tidou thở nặng nề :

- Thôi đi ông anh. Tụi tôi sẽ trinh sát cái lều dù tức khắc.

Thủ lĩnh lục thám tử nháy mắt cho các chiến hữu rút êm, Sáu đưa đảo một vòng khá xa rồi quay lại tiếp cận túp lều màu xanh lá cây mà quái cầu Kafi từng khám phá. Chúng chừng hững trước một người đàn ông trung niên nằm dài trên đệm hơi lộ thiên kể một giá vẽ cao nghệ.

Nghe tiếng chân bọn trẻ, người đàn ông giật mình nhóm dậy:

- Tụi mày với con quái kia không thể đi dạo chỗ khác được à ? Đây là lần thứ hai tụi mày qua đây rồi đấy. Tao có phải người hành tinh khác đâu mà ngăn chứ ?

Gnafron đớp chát :

- Khi muốn ở một mình thì người ta không nằm ngay ven đường như vậy đâu. Người ta cằm lều trong rừng ấy. Mà rừng ở đây đâu có thiếu.

Người đàn ông á khẩu. Gã lại hậm hực nằm xuống đệm. 'Tuy vậy, lúc ngoảnh lại. Mady thấy gã đang dôi mắt nhìn theo đây về tức tối.

Đọc đường, Giác Đấu lăm bằm :

- Gã đàn ông trong túp lều dù đó đáng để ý đấy. Mặt nghệ sĩ thực sự phải đàng hoàng cỡ... Guille chớ làm gì phát biểu lưu manh như ông ta.

Có khi Hề Xiếc lên danh sách đúng đó : gã họa sĩ có thể nằm trong bảng phong thần 4 người.

Tidou căn môi:

- Tự nhiên mình sốt ruột quá. Không hiểu ở nhà có biến cố gì chẳng ?

Kafi là kẻ đầu tiên chứng minh sự sốt ruột có lý của Tondou. Nó xông xộc lao tới cánh cửa phòng đóng kín và gặm nhẹ nhàng một tờ giấy trắng dưới khe cửa rồi ba chân bốn cẳng phóng về đám nhóc.

- Ặng...

Mady hồi hộp mở tờ giấy cứng gập đôi ra. Bên trong rõ ràng một hàng chữ đe dọa: “Cấm tụi bây quấy rầy thằng Xi Cà Que. Nó bị điên. Nếu tiếp tục đến với nó, tụi bây sẽ phải trả giá
!”

BA

Khám phá của Mady

Những người bạn đồng hành kéo rốc vào phòng riêng. Chưa bao giờ chúng bị khiêu khích trắng trợn như vậy.

Tondu giậm chân :

- Chúng là cái **thứ** gì mà cấm chúng ta. Qua bức thư đe dọa nặc danh này, chúng ta càng phải bảo vệ Xi Cà Que hơn. Có thể linh tính anh ta chính xác, bọn người lạ bao vây tinh thần anh ta để kiểm soát bí mật dưới đáy hồ Maubrac.

Guille cau mày :

- Nhưng tác giả tờ giấy lấu cá này là ai trong số 4 kẻ tình nghi ?

- Tao tin rằng tên trấn lột căn lều Xi Cà Que không dính dáng.

- **Phân** tích coi ?

- **Bởi một lẽ giản dị, y đã chôm được bài thơ “Thấu chẳng tình ta” thì chẳng cần phải hăm dọa lũ nhóc tì tội mình.**

Bistèque ngáp ngừng:

- Tao rất quan tâm tới hai tên mệnh danh là **nhà địa chất học**

- Lý do ?

- Trong đợt tấn công Xi Cà Que vừa qua, có thể một tên đứng ngoài gác, một tên xông vào đâm đá. Và bây giờ thì hai tên không muốn bất cứ ai lén phéng điều tra.

Lý luận thẳng nào cũng đánh thép và hùng hồn mới chết dở. Tidou kết thúc:

- Chúng ta sẽ bắt đầu từ quán trọ Bên Hồ. Tắt bếp núc đi Bistèque, mình sẽ vừa ăn tiệm vừa trò chuyện với bà chủ quán. Dĩ nhiên chúng ta sẽ không loại trừ cả gã... thất tình. - Đồng ý. Đầu mỗi tội lỗi có thể từ đám khách trọ đáng ngờ này.

Khi lũ trẻ bước vào phòng ăn thì hai nhà địa chất mà Xi Cà Que phong tặng là... Đầu Gấu đang chễm chệ uống bia nhấm thịt bò bít-tết ở một góc phòng. Mady đặc biệt "săn sóc" gã đàn ông thất tình vừa mới bước xuống thang

gác hon. Ê, cái gã Chartier đó cứ dòm cô bé chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống, gã sợ cô phát giác tim đen của gã chẳng ?

Mady khó chịu đứng dậy. Cô bé lảng lạng tiến lại quầy giả vờ ngắm soi chiếc bình hoa mới cắm. Thực ra cô ngụy trang cuộc trò chuyện chớp nhoáng với bà chủ :

- Mấy ông khách của quán chị sống bí ẩn quá há, bộ họ chỉ rúc trong phòng rồi xuống ăn cơm chứ không đi đâu hết hở chị ?

- Em lầm rồi. Đêm qua hai ông địa chất phóng xe hơi xem xinê trong thị trấn Saint-Flour tới một giờ rưỡi sáng mới về. Họ cũng có thú vui giải sầu chứ ?

Mady cười tủm tỉm :

- Ừ nhỉ, cái hồ cạn queo câu cá gì được. Suýt nữa tụi em quên mất tiết mục xem phim.

- Em biết không, ở Saint-Flour có tới hai rạp chiếu bóng. Từ đây đến đó khoảng 12 cây số gần xích.

- Cám ơn chị.

Bà chủ tốt bụng biến ra đằng sau còn Nữ Tiên Tri trở về vị trí cũ. Cô bé tường thuật lại cho các bạn. Cặp mắt Gnafron tròn xoe:

- Mình chưa hề nghe các rạp xinê chiếu phim khuya khoắt đến thế. Chính thị là hai tên địa chất dỏm đó xâm nhập căn lều Xi Cà Que...

Mady bặm môi.

- Suýt, muốn biết hư thực ra sao, tự tôi sẽ làm một cuộc trắc nghiệm.

Bistèque khẽ suýt :

- Trắc nghiệm gì tính sau. Giờ xức cái đã, gã Chartier dòm lom lom mình kìa.

Đám trẻ đánh nhanh rút gọn rồi bái bai quán trọ Bên Hồ. Trăng đêm nay lộng lẫy, ánh sáng **lôi gót chân sáu đũa về phía bờ hồ. Giác Đấu thờ dài:**

- **Hồ Maubrac chỉ còn lúp xúp nước. Chắc hai, ba ngày nữa làng Maubrac-Già sẽ lộ ra.**

Câu phát biểu khơi khơi của thằng trọc Tondu ám ánh thủ lãnh Tidou cả đêm. Từ mờ sáng hôm sau, hấn nôn nao rời khỏi túi ngủ lôi Kafi xuống

miệt bờ hồ gấp gáp.

- Ầng, ằng...

- Đừng trù **ẻo** chớ Kafi, lần này Xi Cà Que không tự tử nữa đâu.

Hai thầy trò Tidou tiếp tục mon men tới gần hồ. Trời hời, cái mồm của quái cầu khật khịt khiến Tidou biết có vấn đề. Hăn nhanh nhẹn hụp người xuống mô đất kéo theo con chó.

- Ô là là, một bóng người phía trước...

Đúng vậy, trước mặt Tidou loáng thoáng một cái bóng bất động như pho tượng. Rồi cái bóng nhúc nhích thành một hình người di động không hề khập khiễng. Coi, con Kafi vừa nhòai thân khỏi mô đất là hình người quái đản hô biến vào các lùm cây.

Tidou tái ngộ các chiến hữu trong tình trạng hoang mang tột độ. Hăn gút gọn :

- Mới khám phá thêm một dị nhân **rinh** rập ở bờ hồ, không đi cặp như hai tay địa chất, cũng không bước cao bước thấp như cha nội Xi Cà Que, có lẽ y định thăm chừng mực nước rút.

Sáu đứa ôm nỗi băn khoăn đến túp lều người đàn ông kỳ dị. Xi Cà Que lăm bằm :

- Ai vậy cà ? Chẳng lẽ là ông họa sĩ dòm hoặc thằng khách Chartier mới đến ?

Câu hỏi ngớ ngẩn của anh ta làm lũ trẻ rối bòng bong. Chúng đành từ giã Xi rà Quc đi về quán Bên Hồ. Ở đây nhị vị địa chất gia đã ngồi bên quây rượu lăm lì.

Đột nhiên Mady nảy ra một ý. Cô bé liền tới **bàn hai nhà địa chất:**

- **Xin lỗi hai chú, ở vùng hồ Maubrac này chẳng có gì hấp dẫn với khách du lịch ba lô như tụi cháu. Tụi cháu tình cờ biết được hai chú có ghé Saint-Flour xem phim. Phim ở đó hay không hả hai chú ?**

Hai người đàn ông lộ vẻ lúng túng. Rồi một gã nói :

- Phim phiêu lưu dở ẹc, tốt nhất cô bé đừng nên tốn tiền vô ích.

Mady cảm ơn rồi đi về bàn các bạn. Cô bé khẳng định:

- Chiều nay mình sẽ đến Saint-Flour.
- Trời đất !
- Đờng la lớn, Tidou. Mình quyết tâm phanh phui sự thật mà.

Thế là chiều hôm đó, nữ Tiên Tri đơn thương độc mã lái xe ga chạy tà tà 12 cây số với dự định làm một cuộc điều tra bỏ túi về hai tay địa chất mờ ám. Cô bé chán nản trước hai rạp chiếu phim trưng bảng quảng cáo lãng nhách: một rạp chiếu bộ phim về "Năm thiếu nữ trên khinh khí cầu" còn một rạp chiếu phim "Ma Cà Rồng".

- Hừm, hai "ông chú" đã nói đúng, coi tổn tiền vô ích.

Mady dựng xe trước rạp lững thững cuốc bộ lại quầy bán vé. Cô giụi mắt khi thấy tấm biển nhỏ ghi suất cuối cùng tan lúc 11 giờ đêm.

- Ái chà ! Tan lúc 11 giờ đêm mà hai nhà địa chất lại về quán trọ Bên Hồ lúc 1 giờ 30 sáng như bà chủ nói. Vô lý quá.

Chỉ có thể đoán rằng hai tên đàn ông kia đã tranh thủ thời gian để hỏi thăm sức khỏe Xi Cà Que và trấn lột bài thơ sau khung ảnh chó Toutfou. Mady nghĩ thầm.

Cô hào hứng liếc lên tấm áp phích vẽ hình "Năm thiếu nữ trên khinh khí cầu". Té ra đó là một cuốn phim do Đức sản xuất, phía bên dưới chân dung năm cô gái lồ lộ một hàng chữ Đức chú thích "Funf Madchen im luftballon".

Mady ngẩn ngơ.

- "Funf" ư ? Chúa ơi, trong bài thơ "Thấu chãng tình ta" đã giải mã có đáp số "FUNF ! METER...", phải chãng chữ "Funf" đầu tiên có nghĩa là số 5. Và phải chãng lời đáp của bài thơ là tiếng Đức chứ không phải tiếng Pháp ?

Phát hiện mới mẻ tương đương như một tia chớp giáng xuống đầu cô bé. Ngay lập tức, cô phóng xe vun vút đến một trường trung học. Tại sao lại phải chậm trễ chứ, bất cứ nhà trường nào cũng có giáo viên dạy sinh ngữ Đức và Anh.

Mady hốt hên dừng xe hỏi thăm một ông bảo vệ trước trường học:

- Dạ cháu chào bác. Trường mình có thầy dạy tiếng Đức không hả bác ?

- Có chứ. Cháu muốn học à ?

- Dạ. Ông thầy nhà ở đâu ạ ?

- Ôi, giờ này chưa chắc thầy Richaud có nhà. Thôi được, cháu cứ tới phố Sorel hỏi thăm, tôi không nhớ địa chỉ.

- Phố đó ở đâu vậy bác ?

- Cách đây hai ngã tư, quẹo trái.

Mady tức tốc thực hiện cuộc hành trình kỳ diệu của mình. Với kinh nghiệm của một thám tử, cô tìm thấy tư gia Richaud chẳng có gì khó khăn. Sau khi bấm chuông, ông thầy giáo bước ra nhìn cô bé ngỡ ngàng :

- Cô muốn gì ?

- Dạ, em muốn nhờ thầy dịch giùm câu tiếng Đức này sang tiếng Pháp. Em từ rất xa mới đến ạ.

- Xa là ở đâu ?

- **Tận Lyon.**

- **Được rồi, viết ra giấy đi.**

Mady được trời phú cho một trí nhớ tuyệt vời. Cô lẩm nhẩm ghi lại hàng chữ giải mã: "FUNFMETERAMOSTENDES- PRONS" một cách dễ dàng. Ông thầy sinh ngữ trở mắt :

- Đó là câu "Funf Meter am Osteu des Prons" dịch là **Về phía Đông, cách năm mét**; á chà. cái gì ở từ cuối cùng này thì tôi không hiểu.

Ông thầy vợ lấy cuốn từ điển, tra mãi rồi lắc đầu:

- Trong từ điển Đức cũng không có từ đó, có thể là từ địa phương hoặc tiếng lóng chẳng ?

Mady xụ mặt trong một giây, nhưng cô vẫn tươi tỉnh :

- Em cảm ơn thầy rất nhiều. Chào thầy Riehaud.

Cô bé quay xe vọt mất trước cặp mắt kính dị của vị giáo viên. Lúc ra đến đường nhựa, cô mới bần thần:

- Thiếu mất một chữ cuối cùng cũng như không, chắc chắn đó là chữ quan trọng nhất, chửà chứa đựng vị trí giấu kho báu của gia đình anh

chàng cà thọt. Thây kệ, tính sau. Giờ mình về Maubrac đã.

-

Sự cố mới do Nữ Tiên Tri đem đến làm lũ con trai ngớ ngẩn như những thằng điên. Coi, hai thằng Gnafron và Tondu làm nhảm liên tục.

- “Về phía Đông, cách năm mét cái...” “Cách năm mét về phía Đông cái...”.. Tức thật, lời giải mã này giống như trò đổ mọo tụi mình vậy.

Bistèque cười tít mắt:

- Nữ Tiên tri mà còn bẽ tắc thì tụi bây thua là phải, hì hì

- Làm sao tao biết tiếng lóng của Đức chứ. Mà quái quỷ thật, tại sao ông bố nuôi của Xi Cà Que lại truyền bí mật gia tài cho anh ta bằng tiếng ngoại quốc ? Không lẽ Xi Cà Que giỏi sinh ngữ hơn tụi mình ư ?

- Có gì khó hả, gõ cửa anh ta là biết ngay thôi.

Năm giờ chiều, đám trẻ mò tới lều Xi Cà Que trong lúc anh ta đang sửa sang chiếc bếp lò. Guille nhanh chóng giành lấy quyền sửa bếp. Nó thăm dò :

- Để đó em làm cho, mà này, anh có biết tiếng Đức không ?

Xi Cà Que trả lời tình bơ :

1

- Biết chứ. Cha nuôi tôi từng là tù binh chiến tranh bốn năm ở Đức. Ông ấy đã dạy tôi từ hồi 6 tuổi.

- Anh còn nhớ chữ nào không ?

Xi Cà Que thoáng ngạc nhiên nhưng Madv đã kịp ngăn không cho anh ta lên cơn "... mát". Cô bé giải thích:

I

- Tụi em đã nhờ một ông thầy dạy tiếng Đức ở Saint-Plour dịch dùm bản giải mã bài thơ của anh. Quả nhiên ông cụ của anh xài tiếng Đức trong di chúc, có lẽ ông ấy muốn rằng chỉ mình anh hiểu được. Nguyên văn lời giải là "*Cách năm mét về phía Đông cái PRONS*". Xin lỗi, "Prons" là tiếng lóng ám chỉ gì vậy ?

Xi Cà Que thờ người hồi lâu, sau đó anh ta lắc đầu:

- Tôi không biết. Anh chàng người rừng ôm đầu lăn lộn dữ dội khiến Mady phải hốt hoảng. Cô né sang vấn đề khác:

- Anh không biết thì thôi. **Hồi đó, cha anh** bị giam ở đâu ?

- **Ở Poméranic.**

- **Điều đó chứng tỏ "PRONS" là từ địa phương của vùng này.**

- Tôi không biết. Tôi quên hết rồi.

Tidou an ủi:

- **Anh bình tĩnh lại đi. Chào anh, tụi này về đây.**

Trên đường trở về, đám trẻ đáo qua bờ hồ hứng không khí se lạnh. Mực nước càng ngày càng cạn khiến ai nấy đều thấp thỏm. Tondou mắt sáng như sao, nó chỉ tay qua hướng bờ hồ đối diện :

- Quý vị thấy chằng, hai nhà địa chất học đang **đi tuần tiễu với cái sọt trên vai kìa.**

Mady cười nhẹ :

- Không biết họ câu cá bay câu kho làng dưới đáy hồ nhỉ ?

Đúng lúc ấy, đến phiên Gnafron tri hô:

- Ê, xa xa đằng sau họ còn một gã đàn ông thọc tay túi quần đi bách bộ nữa.

Bistèque gục gặc:

- Đúng vậy ! Đó là gã thất tình Chartier.

- Ca ba tay khả nghi đều rời khỏi sào huyết, thế thì cứ sao tụi mình không thăm giang sơn của họ chứ ?

- Ô kê, tụi mình lại quán Bên Hồ.

Đám nhóc trụ trì trong quán ăn không được bao lâu thì nhị vị địa chất gửi sọt trở về quày quả lên phòng. Khi họ quành xuống tav khô ng cũng là lúc Chartier bưng bộ mặt hăm tãi bước vô rúc thẳng đến xó phòng ăn ngồi vắt chân chữ ngũ.

Mady đứng dậy ngay lập tức. Cô đã thuộc lòng số phòng của ba gã khách khi chúng trả chìa khóa phòng nơi tắm bảng treo ở quày lê tân.. Hai

lên địa chất trọ phòng số 3 và số 5, còn Chartier trú ở phòng số 9 chứ sao. Cô bước thoăn thoắt lên cầu thang trong lúc khách khứa chẳng ai nghi ngờ. Khóa phòng số 3 dính trong ổ, cô đẩy cửa bước vào, mở nắp sọt và ngó người trước mấy túi vải nhỏ màu trắng được cột chặt. Vậy là đủ. Cô bé cấp tốc quay về bàn các chiến hữu. Giọng cô nghe như muỗi vo ve :

- Không có cá trong sọt, chỉ có những túi vải.

Tidou nhếch mép :

- Coi họ đánh chén ăn mừng kìa. ủa...

Ánh mắt Tidou rời khỏi hai tay địa chất đang lai rai ba sợi để quay sang Chartier. Ê, ông lữ khách thất tình này bất ngờ xếp tờ nhật báo vùng Clermont-Ferrand đang đọc dở để bay ra ngoài cửa nhanh như sóc.

- Gã làm gì trong đêm tối mịt mùng thế ?

Guille huýt sáo :

- **Chắc làm thơ tả oán mỗi tình còm.**

9 giờ tối sáu người bạn đồng hành mới về đến trang trại. Y chang như đêm phát hiện lá thư hăm dọa nặc danh. Kafi giằng sợi dây khỏi tay Tidou lao thốc tới ngạch cửa.

- Ặng, Ặng...

- Có biển rồi. Lại mảnh giấy trắng hỏ Kafi ?

- Ặng !

- Đưa đây cho tao.

Tối hậu thư thứ hai nằm trên tay Tidou. Hẳn đọc to :

- **"Hãy rút khỏi Maubrac ngay khi xế nổ chúng mày sửa xong- Đây là lời cảnh cáo cuối cùng"**

Thằng Giác Đấu chơi với :

- Nó nhắc tới "xế nổ" à, trời đất...

"Kỹ sư cơ khí" Tondu cất cánh lao đến gara chất sáu chiếc xe ga. Nó sững sờ bởi cánh cửa mở toang hoác. Coi, 12 cái bánh xe xếp lếp như con tép. Tên vô lại cũng chẳng tha cho chiếc rơ-moóc chở Kafi.

Thằng Trọc vụt toẹt cái mũ bêrê xuống đất :

- Đồ phá hoại chó má !

BỐN
Chiếc nón lười trai

Tidou cầm mảnh bìa cứng gập đôi trầm ngâm:

- **Cũng một tuồng chữ ấy, tên lạ mặt này có vẻ khiêu khích chúng ta quá trớn.**

Mady lo lắng :

- Lần này y đã hành động phạm pháp chớ không đe dọa đơn thuần, tụi mình có nên báo cho cảnh sát hay không ?

- **Cảnh sát làm gì có ở làng quê hẻo lánh này hở Mady ?**

- Nhưng ở thị trấn Saint-Flour có đồn cảnh sát.

Hề Xiếc phần nộ gạt phăng :

- Chúng ta không thể dây dưa với cảnh sát vì hai lý do. Thứ nhất, Xi Cà Que không muốn chuyện bài thơ con cóc bị đổ bể đến tai pháp luật. Thứ hai, Lục thám tử chưa bao giờ bó tay trước dạng tội phạm nào, huống hồ đây chỉ là thứ đánh lén đê hèn.

Tondu tung nắm đấm vô không khí :

- Nó có tàng hình cách mấy cũng phải lộ diện trước chúng ta .

Mày thống kê danh sách điều tra đi Nghệ Sĩ

Guille gật đầu :

- Như chúng ta đã biết, có bốn nhân sự khả nghi tất cả. Một trong bốn tên này có trong tay bài thơ "Thấu chằng tình ta" và đang tìm cách giải mã. Cũng một trong bốn tên này viết thư nặc danh và đâm thủng lốp xe của chúng ta. Quý vị coi ai là thủ phạm trong nhóm phong thần gồm hai tay địa chất, một tên thất tình, và tính luôn một tay họa sĩ nữa.

Bistèque gãi cằm :

- Bất cứ gã nào cũng đáng nghi ngờ. Tao nghi cha nội họa sĩ dỏm.

- Còn tao không ưa gã Chartier mặt khó dăm dăm.

Mady cau mày :

- Mình lại nghi vấn hai ông địa chất đầu gấu mới là lạ. Cuối cùng các bạn thấy không, chúng ta chịu bó tay bởi không tìm ra manh mối điều tra bất kỳ đối tượng nào.

Tondu nghiêng rằng :

- Phải chi tụi mình giải nghĩa được chữ PRONS cuối cùng trong câu "Cách năm mét ở **phía đông cái...**" thì **bạn tội phạm rình rập kho** báu Xi Cà Que sẽ khóc thét.

Cuộc tranh luận không đi đến đâu nên Thủ lĩnh Tidou tuyên bố :

- Chúng ta cần đi ngủ để lấy sức làm việc. Không trang bị một tinh thần minh mẫn trong một cơ thể khỏe mạnh thì đừng hòng làm thám tử ở nơi khí ho cò gáy này.

**

Nữ Tiên Tri thức dậy lúc 0 giờ, không hiểu sao, cô lại mở mắt đúng giờ ấy. Phái chẳng cái thứ tiếng động mơ hồ ngoài trang trại khiến cô bé nhạy cảm ư ?

Mady để nguyên bộ đồ ngủ lần mò xuống thang gác, lướt qua phòng đám con trai và rón rén mở chốt cửa cái. Hình như tiếng động mỗi lúc mỗi rõ ràng hơn. Cô bé mím môi cương quyết băng băng tới gara để xe và... mở lớn mắt trước một cái bóng lù lù :

- Tròi ơi, bạn đó **hả** Giác Đấu ?

- Ủ, Tondu đây. Tôi sửa sang lại những con ngựa sắt của tụi mình.

- Bạn vất vả quá. Đi nghỉ thôi.

- Đợi tôi vá cho xong ruột xe cuối cùng đã.

Trăng đêm nav đẹp và lạnh. Mặt hồ Maubrac như được dát bạc lộng lẫy.

Tondu phủ tay.

- Xong rồi. Mình dạo bờ hồ đi, những bức tường vừa trời lên mặt nước kia.

- Đồng ý, mình lên gác xếp lấy cái áo khoác.

- Khoan đã Tondou.
- Sao ?
- **Có bóng người lơ mờ phía trước.**
- **Đẹp. Chẳng có ma quỷ nào cả, bạn sợ thì cứ đứng yên tại chỗ. Tôi cần xem cái bóng đó**
muốn gì.

Tự nhiên trời đất tối sầm lại bởi một đám mây **che phủ mặt trăng. Bất chấp sự phản đối của Thượng Đế, Giác Đấu vẫn hiên ngang xông xáo đến mỏm đá sát bờ hồ, nơi Nữ Tiên Tri vừa phát hiện một hình nhân kỳ ảo. Nó cười:**

- **Trời tối om thành thử Mady trông gà hóa cuốc đó thôi.**
Tiếng cười của Tondou tắt lịm. Nó gục xuống mỏm đá trước một đòn gậy hiểm hóc giáng trúng đầu. Cú chưởng quá nặng khiến cu cậu nổ đom đóm mắt, trước khi bất tỉnh nhân sự, nó ghi nhận một bóng người, chân cao chân thấp lùi vô lùm cây.

Chiến trường cách khá xa chỗ núp của Mady. Bóng đêm lại bất ngờ đổ ập tới khiến cô bé không thể phát huy thị giác. Cô chờ Giác Đấu suốt 15 phút trong hóng tối nhưng còn lâu **nó** mới trở về.

- **Tondou ơi !**
Tiếng kêu thất thanh của Mady rơi vào khoảng không. Cô rùng mình kéo cao cổ áo khoác và phóng về trang trại cấp tốc.

**

**

Lực lượng đại quân hành quân nhanh như cắt ra mỏm đá với sự hướng dẫn của Mady. Như thường lệ, thần khuyến Kafi dẫn đầu, hai tai con cầu dựng lên còn cái mõm rề rề sát đất. Nó tru lên một tiếng khùng khi ếp :

- **Guuuurr...**
Ngay lập tức Hề Xiết luồn ra phía sau mấy tảng đá lớn.
- **Trời đất quỷ thần ơi. Tondou thua rồi.**
Dưới ánh đèn pin loang loáng, thẳng Giác Đấu đã hồi tỉnh, hai bàn tay mân mê cục bấu cà chớn **trên cái đầu trọc. Nó rên ri:**
- **Gã Xi Cà Que đã đánh lén tao, đồ ác nhor.**

- Sao có chuyện kỳ cục vậy ?
- Thì tao tiếp cận bờ hồ để tìm "cái bóng" của Nữ Tiên Tri nhưng chẳng gặp ma nào, ngược lại lãnh đủ một cây gậy "đả cầu bổng" của Xi Cà Que từ sau lưng giáng xuống.
- Đêm tối om làm sao mà biết đó là Xi Cà Que ?
- Không dám lẫn đâu. Trước khi xiu, tao còn **nhìn rõ thẳng đánh lén bước đi khập khiễng.**

Thằng Nghệ Sĩ lắc đầu :

- Không lẽ Xi Cà Que mắt quáng gà không biết ai là người thiện, ác. Tao không tin anh ta lại hồ đồ trước người từng giúp đỡ mình. Trong lúc cả đám bối rối kinh khủng thì Kafi sửa inh ỏi từ trong bụi rậm:

- Gấu, gấu...

Dứt tràng sữa, con cầu bay ra khỏi lùm cây đến với các chủ nhân bằng một chiến lợi phẩm trên mõm hăn hoi. Đám trẻ kinh ngạc khi Kafi nhả chiếc nón lười trai xuống đất.

Hề Xiếc nhảy dựng.

- Nhà Xi Cà Que có một chiếc nón lười **trai**, chẳng lẽ...

Mady tỉnh táo hơn :

- Rất nhiều người đội mũ lười trai không riêng gì anh ta. Thấy chưa, mũ anh ta màu đen còn mũ này sọc ca-rô cơ mà.

Tidou rồn rảng :

- Để phải trái rõ ràng, chúng ta phải gõ cửa lều Xi Cà Que vậy.

Giờ đã 2 giờ sáng...

Lục thám tử bồn chồn đập cửa túp lều người rừng dù chúng biết rằng mình thất lễ với người quen. Giọng khàn khàn của gia chủ từ trong nhà vọng ra :

- Xưng tên mau, không thì tao cho một gậy.

Mady cất tiếng thánh thót :

- Những người bạn nhỏ đây, anh ơi.
- Bọn tội phạm chúng mà nhái giọng con gái tài lắm. Tao không mở cửa đâu.

- Gấu, gấu...

- À, có tiếng con chó sủa. Đúng là các bạn, xin mời vào.

Sáu đứa trẻ kéo rốc vào nhà, chúng chưa kịp chất vấn Xi Cà Que thì anh ta đã "hỏi cung" trước :

- Tại sao cái đầu chú mày sưng tùm tùm vì một cục vậ Tondou ?

Giác Đấu sùng sộ :

- Thì một thằng cha khập khiễng tấn công tôi trong bóng đêm chớ còn phải hỏi.

Xi Cà Que thay đổi sắc mặt, từ đỏ rần sang tím tái. Anh ta chụp chiếc ghế đầu, mép co giựt từng chập.

- Mày... mày... vu khống tao...

Tondou lùi ra sau xuống tấn khiến Mady hoảng hồn. Cô bé nhảy vào giữa hai người đàn ông nóng máu :

- Anh nghe đây, Tondou đã bị đánh lén, đó là chuyện không thể chối cãi. Vấn đề thủ phạm là ai thì chưa rõ ràng, tội này có tang chứng là chiếc nón lưỡi trai sọc caro...

Xi Cà Que lắp bắp khi Mady đưa cho anh ta chiến lợi phẩm Kafi thu được tại hiện trường.

- Ê ê... cái nón này đâu phải của tôi...

Anh ta với tai úp chiếc nón lên đầu:

- Tôi đội rộng rinh, đúng không ? Tôi có chiếc nón màu đen kia kia.

Anh chàng tức tối ngồi bệt cuống sàn nhà. Bộ râu xồm xoàm bỗng nhúc nhích.

- Các bạn làm thám tử mà dở như cứt. Lỡ thằng đánh lén vu oan giá họa cho tôi bằng cách làm bộ bước đi ca thọt thì sao ?

Lũ nhóc chơi với. Ủ nhỉ, tại sao chúng có thể bỏ qua một nguyên tắc nghề nghiệp sơ đẳng như vậy chứ. Trong bóng đêm nhập nhoạng, tên lưu manh thừa sức vung gậy và giả dạng... Xi Cà Que.

Gia chủ tiếp tục than thở :

- Thàng khốn chỉ cần bắn một viên đạn mà chết tới hai con chim: Rõ ràng y là thủ phạm đã đâm vô mặt tôi đêm hôm đó...

Tidou an ủi :

- Đừng thở vắn than dài nữa, chớ Kafi sẽ đánh hơi chiếc nón sọc caro này. Và sau đó thì...

Năm
Quá nhiều kẻ thù

Sáu người bạn đồng hành chán nản quay trở về trang trại ở Cabrette. Sự việc rắc rối về cái nón lười trai đã gỡ được một phần, phần còn lại tùy thuộc khả năng thiên phú của Kafi. Tidou phán :

- Mới 4 giờ sáng, chúng ta cần ngủ tiếp.

Giấc ngủ bù của đám trẻ ai dè kéo dài tận 9 giờ. Trời ạ, lúc sáu đứa thức giấc thì mặt trời đã lên khá cao, điều kinh khủng là nước hồ Maubrac sáng như cặn sạch, dưới đáy hồ, ngôi làng Maubrac - Già bị lụt lộn ngổn phơi mình dưới ánh sáng mặt trời. Và chỉ trong vài giờ nữa thôi, kho báu của Xi Cà Que sẽ được khám phá nếu kẻ tấn công anh ta biết giải mã bài thơ "Thấu chắng tình ta" kỳ quái ấy.

Gnafron sốt ruột :

- Đừng phí thời gian nữa. Bọn ta đi thôi.

Tidou đưa cho Kafi gửi chiếc nón lười trai. Đám trẻ hồi hộp khi quái cầu lao thốc xuống nhà để xe nhưng chưa được ba giây, con chó đã quay lại hờ hững. Bistèque thở dài :

- Cái mũ gà mờ đó không liên hệ gì đến tên phá hoại xe chúng ta.

- Chán quá. Đành kiểm tra chỗ mòm đá đêm qua vậy.

Kafi làm các cô cậu chủ nhân của nó quay mòng mòng. Ê, vừa hành quân ra đến chỗ mòm **đá Tondu dính... chường, con cầu đã khụt khịt mấy cái trong bụi rậm gần đó rồi cong đuôi chạy** như ma rượt về làng.

Nghệ Sĩ gào lên :

- **Chắc nó chạy đến quán Bên Hồ.**

Trật lất. Con cầu nhảy qua các vũng bùn và rẽ vào con đường mòn có túp lều dù màu xanh la cây, rồi nó chạy tới trước.

- Ặng, Ặng...

Tidou liếc vô chiếc lều dù. Bên trong không có ai. Tay họa sĩ dị nhân đã bốc hơi đầu mất chỉ còn trơ giá vẽ và bức tranh quái đản đen thùi lùì. Hắn đảo mắt nhìn quanh quất :

- Ai dè chủ nhân cái nón lười trai sọc ca rô là tay thợ vẽ.

Hề Xiếc hăng bọ xít :

- Nào, Kafi mở chiến dịch săn gã ta đi.

Giác Đấu tỏ ra khôn ngoan :

- Khoan đã Gnafron, tao mới là nạn nhân trong vụ này. Hiện giờ chúng ta có quá nhiều kẻ thù, tốt nhất là đợi đêm xuống.

- Mà "rét" quá.

- Hừm, tao không có nhát gan đâu. Nhưng không thể bứt mây động rùng được.

Đám trẻ tán thành ý kiến của Tondu. Chúng kéo tới quán Bên Hồ để kiểm tra hai vị khách quý hành nghề địa chất. Lần đầu tiên Mady thoáng ngạc nhiên khi thấy hai người đàn ông nhậu không hết hai vại bia. Họ bối rối vì cái gì kìa, phải chăng là vì liên minh ma quỷ với tên họa sĩ đã bị động ồ ? Nhân vật thất tình Chartier vẫn điềm tĩnh trước đĩa trứng ốp la. Y chậm rãi nhai bánh mà không cần biết trên trần gian này còn ai nữa ngoài mình.

Đám trẻ kiên nhẫn kê đồ ăn thức uống quan sát các đối thủ. Nhị vị địa chất có vẻ mệt mỏi trở lên gác và lát sau quay xuống với cái sọt khoác lên vai. Riêng Chartier biến luôn.

Mady ra hiệu :

- Chúng ta bám theo hai tên "đầu gấu" của Xi Cà Que.

Với kinh nghiệm "điệp viên" nhà nghề, Lục thám tử đeo díp hai nhà địa chất trong khoảng cách 50 mét mà họ không hề hay biết. Sáu đứa hơi thất vọng khi phát hiện họ dùng xẻng đào bới liên tù tì nhiều địa điểm.

Hề Xiếc nổi máu đa nghi :

- Chúng đánh dấu vị trí kho báu đó.

Đầu Bếp cười khẩy:

- Lỡ họ làm công tác trắc địa thì sao ?

- Không dám. Tao đã "*Thấu chắng tình chúng*" rồi.

Bây giờ thì Nữ Tiên Tri đã rõ ngọn nguồn. Té ra những túi màu trắng buộc chặt trong sọt của hai ông địa chất chứa đầy những lọ thủy tinh rỗng. Họ múc bùn đổ đầy lọ rồi xếp cẩn thận vào sọt.

Hề Xiếc bữu môi :

- Ngụy trang thôi. Mai một những cái lọ đó sẽ đựng đầy kim cương hột xoàn.

- Suyt, thấy ai bên kia hồ Maubrac không, tay họa sĩ trừu tượng đang ngồi hí hoáy cọ...

- "Rada" của bạn tuyệt vời lắm Mady. Mình qua đó xem sao. Tidou huýt sáo ra hiệu cho thần cầu vọt trước, chưa đến mười phút, lũ nhóc đã bu quanh giá vẽ của ông họa sĩ. Mady hỏi bằng một giọng dễ thương :

- Chú cho bọn cháu ngó qua bức tranh được không ạ ?

Gã họa sĩ không trả lời chỉ lừ đừ nhìn khung vải tối om. Gã tiếp tục bôi bôi trát trát thành những mảng màu kỳ quái.

Sáu thám tử nhóc nháy mắt cho nhau. Ngôi làng bị lụt vẫn bất động dưới hồ nhưng lũ nhỏ thì rảo cẳng thật lẹ. Cuộc kiểm tra 3 kẻ khả nghi thất bại thảm hại, giờ đây sáu người bạn đồng hành chuyển mục tiêu đến... Xi Cà Que. Chớ gì nữa, anh ta đang ngồi trên thềm đá học cách tay họa sĩ chùng vai chục mét, giữa những bức tường đổ nát dưới lòng hồ Maubrac.

Khi những đứa trẻ tiến lại thì Xi Cà Que nước mắt đầm đìa :

- Hic, các bạn biết không, đây là nhà của chúng tôi. Nhờ nước cạn tôi mới tìm thấy nó, chỗ này là phòng khách, chỗ kia là kho chứa đồ.

Mady lặng người :

- **Đừng buồn nữa anh ạ. Điều quan trọng là anh không nên ngồi giữa trời nắng kéo bi ồm đó.**

- **Chớ có khuyên tôi, cô bé tốt bụng. Tôi phải ngồi đây canh giữ báu vật của cha mẹ nuôi, cô không thấy thằng họa sĩ dòm và hai tên đầu gấu địa chất đang dòm ngó ư ?**

- **Nhưng...**

- Không có nhưng gì hết. Nước cạn queo rồi, bọn mất dạy muốn cướp báu vật phải bước qua xác tôi cái đã.

Anh ta quơ cây gậy lên một cách hùng hổ khiến đám trẻ cố nín cười.

Tidou ái ngại :

- Anh cứ giữ cửa, tùy anh. Tụi em kiếu từ **đây**.

Thủ lĩnh Lục thám tử khoát tay ra hiệu các chiến hữu rút lui có phận sự. Hắn thì thâm lúc **lên bờ với Tondou :**

- Cha nội họa sĩ thu gom giá vẽ rồi kìa, mà nghĩ sao hả Giác Đẩu ?

Tondou sờ cục u trên vầng trán.

- **Con Kafi chắc lầm rồi. Tay thợ vẽ đó đâu có bước chân khập khiễng, chắc chắn gã không phải hung thủ nện gậy vào đầu tao. Hừ, tại sao Kafi lại lôi mình tới căn lều gã chớ.**

- **Thì chỉ vì mùi mồ hôi trên cái nón lưỡi trai...**

- **Mình bị lạc hướng rồi. Có thể trong lúc vẽ vờ, gã ta đã bỏ quên cái nón trong bụi rậm, gã này chuyên môn dựng giá vẽ sát bụi rậm cơ mà. Còn thằng đánh lén tao là một tên khác. Nó đi khập khiễng kia.**

- **Hừm, chán nhì !**

- **Chán sao được. Mình xuống lòng hồ tham quan di tích làng Maubrac đi, hai thằng cha địa chất đang cầm xẻng đợi mình này giờ ấy.**

** **

Giữa ngôi làng Maubrac - Già đổ nát lúc này chỉ còn Xi Cà Que ngôi thu lu không nhúc nhích trên thềm nhà cũ của anh ta và hai tay chuyên gia địa chất từ xa xa không ngừng sạo các vũng sinh. Đám trẻ trên đường xuống thăm lòng **hồ** bất ngờ khựng lại trước những tảng đá lớn rêu phong ẩm mốc. Cánh mũi Kafi phập phồng.

Guille báo động cấp tốc. Coi, gần chỗ mỏm đá mà Tondou bị đánh gục, quái cầu đang rà mồm sát bùn, đánh hơi rất thận trọng. Một lát sau , nó ngược cái mồm lên trình diện các chủ nhân.

- Gừ, gừ..

- Nào Kafi, lại đây.

Tidou quát lên nhưng con cầu vẫn không lại. Cậu chủ nó đành bước tới.

Con mắt hăn mở to :

- Một chiếc ủng !

Cả đám nhóc khó khăn lắm mới lôi được chiếc ủng ra khỏi vũng bùn. Ê, bên trong ủng sạch trơn mới là hấp dẫn. Hề Xiếc bình phẩm :

- Mình dám cá rằng cha nội mang ủng trong lúc hấp tấp đã đạp nhầm sình lún nên đành bỏ chiếc ủng lại.

Mắt Mady sáng rực :

- Mọi thứ kể như minh bạch. Kẻ xỏ chiếc ủng này cũng là kẻ tấn công Tondu. Sau khi đánh Giác Đấu xong, gã băng vô các lùm bụi gần bờ hồ và bị sục... **chiếc ủng dưới đám bùn lầy.** Chính vì thế, gã đành phải bước cao bước thấp bởi một chân đi đất, chúng ta đã nghi oan cho anh Xi Cà Que.

Tondu nắm chặt tay Mady, reo lên :

- **Tuyệt vời ! Bạn thực tuyệt vời !**

Không đợi cậu chủ Tidou nhắc nhở, Kafi đã thọc mũi vào bên trong chiếc ủng. Nó ngoáy đuôi rồi rút.

Đôi môi Giác Đấu mấp máy không thành lời trong lúc Guille rút tờ báo cũ trong túi gói chiếc ủng lại.

- Mình tính sao bây giờ hả Tidou ?

Tidou quả quyết :

- Về quán trọ... đêm nay. Chỉ có ban đêm mới dễ hành động. Mục tiêu của chúng ta là hai ông địa chất, chỉ có họ là mang ủng. Kafi sẽ săn họ thay chúng ta.

Sau buổi chiều nghỉ giải lao ở trang trại, Lục thám tử bồn chồn lạ thường. Mà chúng bồn chồn **cũng phải, không hiểu sao đêm nay trời quá đổi u ám.**

Chuyến xuất hành đến quán Bên Hồ lần này cũng... nhức óc. Sáu đứa vừa bước vào phòng ăn đã kinh ngạc trước một thanh niên mặc áo vét, cổ thắt nơ trang trọng, tay đeo nhẫn cưới ngồi chình ình một bàn.

Hề Xiếc ú ó :

- Không lẽ bảng phong thần phải điền thêm một kẻ tình nghi thứ 5 nữa hay sao đây ?

Bà chủ quán trả lời thắc mắc của Gnalron. Chị nói nhỏ :

- Khách phương xa mới đến đây. Cậu ta ngủ trọ một đêm thôi. Đám nhóc ngồi một góc còn tay thanh niên quý tộc ngồi một góc. Anh chàng không ngừng ghi ghi chép chép trong cuốn sổ tay đặt cạnh ly cà phê đặc sánh.

Nào, bây giờ thì "mục tiêu" quan trọng nhất của các thám tử mini đã lộ diện. Hai tay địa chất ung dung xuống thang gác và búng tay kêu mỗi cùng hai vại bia. Năm phút sau, Chartier cũng **có mặt ở cái bàn của mình trong tư thế quàng** khăn chống cúm trên cổ. Gã liên tục ho sù sụ khiến lũ trẻ phát sốt ruột.

Nghệ Sĩ cau mày :

- Trong nhóm 4 người, tên thất tình kia có vẻ xù nhất. Tối ngày bệnh hoạn thì làm sao chôm kho báu nổi.

- Ý bạn là...

- **Loại gã ra cho đỡ mất công theo dõi, tao nghĩ rằng anh chàng công tử cổ thắt nơ mới đến sẽ choán chỗ Chartier.**

Tidou gật gù :

- Ô kê, tụi mình sẽ chia phe theo sát "bộ tứ". Tao cũng "oải" gã Chartier lắm rồi.

Nữ Tiên Tri nhanh nhẩu :

- Mình biết mọi cái chòi trống gần đây. Mình có thể quan sát cùng một lượt cửa ra vào quán Bên Hồ và gara cạnh quán.

- Nhất trí. Tôi sẽ giao cho bạn một máy bộ đàm để liên lạc. Lịch phân công như sau : Guille túc trực ở gần căn lều dù tên "họa sĩ", Tondou và Bistèque làm "cái đuôi" của hai gã địa chất đầu gấu. Phần Gnafron sẽ chiếu tướng anh chàng công tử bột mới đến.

- Còn Thủ lãnh ?

- Mình và Kafi sẽ mai phục ở ngôi làng bị lụt. Còi siêu thanh có chưa Đầu Bếp ?

- Báo cáo có, thưa sếp.

- **Tốt lắm, đầu sĩ Kafi sẽ can thiệp bất kỳ trường hợp nào khi tiếng còi siêu thanh vang lên.**

Đúng lúc lũ nhóc bàn thảo sôi nổi thì Chartier bật dậy tiến đến quầy rượu. Y lễ độ :

- Chào bà chủ, tôi bị cảm lạnh. Phiền chị sáng mai mang dùm bữa điếm tâm lên phòng nhé.

Y rút lui lên gác chớp nhoáng.

Bây giờ anh chàng công tử thất nơ cổ đã đứng lên. Giọng anh ta oang oang :

- Sáng mai tôi phải lên đường lúc 6 giờ. Chị **chủ quán cho tôi mượn cái đồng hồ báo thức** nghe.

Anh ta cầm chìa khóa và cũng lên phòng nốt.

Hai vị khách cuối cùng rời bàn là hai nhà địa chất chó còn phải hỏi. Một gã thập thò ngó ra cửa cái.

- Hơn 9 giờ tối rồi, có nên đi không ?

- Hừm, mưa cũng đi.

Hai gã vừa hô biến là sáu người bạn đồng hành nhất tề đứng dậy. Ngay lập tức, Đầu Bếp và Giác Đấu phi thân khỏi quán lao vô đêm tối mịt mù. Thằng Nghệ Sĩ cũng không chần chừ trực chỉ túp lều đã chiến của tay họa sĩ, trong khi Gnafron hộ tống Mady ra cái chòi trống trước khi đảo về quán theo dõi tên công tử thất nỡ.

Tidou suyt khẽ:

- **Mình lên đường tới ngôi làng bị ngập dưới hồ mau lên Kafi !**

*** **

15 phút sau, hai thầy trò Tidou đã tiếp cận ngôi làng hoang tàn. Hẳn kéo cần ăng-ten máy bộ đàm.

- Alô, Mady !
- Mình đây, Thủ lĩnh.
- Có gì mới mẻ không ?
- Có, hai ông địa chất đã trở về phòng. Đèn sáng.
- Vậy là Giác Đấu và Đầu Bếp thất nghiệp rồi. **Gã thanh niên thất nỡ ra sao ?**
- **Ở căn chòi này thấy rõ lắm. Anh ta đang ngủ.**
- Còn gã thất tình ?
- **Chartier hả ? Không hiểu sao phòng anh ta tối om. Á à, ba chiến hữu của mình rảnh rang nên lại căn chòi nhập bọn, mình muốn nói Hề Xiếc, Giác Đấu và Đầu Bếp ấy.**

- Tôi hiểu, thôi, tôi và Kafi đi tuần một vòng dưới đáy hồ cạn đây. Tidou cúp máy bộ đàm. Hắn để tự nhiên cho sói Kafi dẫn mình đến gần ngôi nhà thờ hoang phế. Một lần nữa con cầu ngửi mùi chiếc ủng và lòi hẳn lại chỗ mấy bức tượng đá phủ đầy rêu, Kafi hít hít mấy bức tượng và rên ư ử.

Tidou biết ngay là có chuyện. Hắn lần mò ra **sau bức lượng và há hốc mồm trước một cái xác** nằm chổng gọng dưới nền đất ẩm ướt.

- I.ạy Chúa ! Xi Cà Que !

Cái xác thều thào:

- Đừng la lớn, chú mày. Tôi có chết cũng không rời bỏ ngôi nhà tổ tiên đâu.

- Trời hồi...

- Tôi sẽ nằm đây canh gác kho báu.

- Em năn nỉ anh đó, việc canh gác tụi em lo, trời sắp có cơn giông lớn.

- **Kệ tôi.**

- Kệ anh cũng được, nhưng anh phải nghe lời **em núp dưới mái hiên hơn là phơi mình cho bọn** lưu manh xơi tái.

- Ờ há, chú mày nói có lý !

Khi Xi Cà Que đã ở yên vị trí, Tidou lại bật cần ăng-ten máy bộ đàm liên lạc với Mady. Đáng tiếc là lần này Nữ Tiên Tri cũng thông báo chưa có gì lạ ở các phòng trọ trên gác quán Bên Hồ.

Tidou ngao ngán rời ngôi làng đổ nát tiến về phía thung lũng. Mắt hắn đã quen dần với bóng tối, lần thứ ba hắn gọi cho Nữ Tiên Tri.

- Alô, chỗ bạn có gì xảy ra không Mady ?

- **Guille vừa hốt ha hốt hải chạy về báo tin** lão họa sĩ dữ dằn nằm ngủ ngáy như sấm trong lều. Hừ, có lẽ lão là họa sĩ thật.

- Nếu hết đêm mà lão vẫn ngủ thì chúng ta gạt lão khỏi danh sách 4 kẻ đáng ngờ.

- Bạn đang ở đâu vậy Tidou ?

- Gần trang trại tụi mình thuê phòng. Nhưng tôi và Kafi phải quành lại hồ Maubrac đây.

Chưa bao giờ Kafi nôn nóng đến thế. Vừa đến các mỏm đá, nó đã lao như tên bắn xuống ngôi làng đổ nát. Ê, con cầu sủa vang trước mái hiên.

- Gấu, gấu...

Tidou hoảng hồn phóng đến. Trời đất, Xi Cà Que chân tay bị trói chặt, mồm đầy giẻ nằm co quắp dưới đất. Nhanh như cắt, Tidou rút dao bấm cắt phăng dây trói. Hắn sững sờ :

- Em đã bảo anh nên cảnh giác kia mà.

Xi Cà Que thở khó nhọc.

- Thì tôi nghe lời đó chứ, nhưng tên khốn từ trong bóng tối "bụp" tôi quá nhanh. Cách thức tấn công của gã y chang như thằng xâm nhập căn lều cướp bài thơ bữa trước.

- Gã đi một mình à ?

- **Ừ, gã mới biến cách đây vài phút.**

Tidou lập tức kéo cần ăng-ten máy bộ đàm. Hắn nói như hét :

- **Mady ơi, Xi Cà Que vừa bị tán công giống hệt đêm nọ. Kẻ tấn công có thể là thằng cha bị sút... chiếc ủng. Nãy giờ bạn có thấy ai ra khỏi quán không ?**

- **Không. Trừ một tiếng động rầm sau khu nhà. Gnafron đã đi trinh sát nhưng chẳng thu hoạch gì.**

- **Tiếng động xuất hiện trong thời gian nào ?**

- **Ngay sau lần gọi trước của bạn, nghĩa là đã hơn 20 phút.**

- **Ôke, bạn ở yên vị trí, còn tất cả đến ngay ngôi làng bị lụt, trên đường đi nhắc bạn bè xem lão họa sĩ còn trong lều không.**

Sáu
Kho báu lộ thiên

Cuộc điện đàm chấm dứt trong tiếng sấm sét. Tidou rầu rĩ nhìn bầu trời không một vì sao, những luồng gió mang hơi nước lạnh lạnh muốn quật ngã hẳn. Hẳn không ngờ mưa bất tử như vậy, mưa như trút nước.

Tidou kéo quái cầu Kafi vô sâu trong mái hiên. Hẳn lẩm bẩm :

- Mưa kiểu này nước hồ dâng lên là chết mờ tổ.
- Tidou ú ù...

Đúng lúc đó tiếng hú của Hề Xiếc rền lên trong bóng đêm và sau đó cu cậu cùng Giác Đấu chạy ào vào mái hiên dưới tròng sữa hương đạo của Kafi.

Hề Xiếc hỗn hển :

- Coi chừng đoán mò nghe Thủ lãnh. Hai gã địa chất đang ngáy pho pho trong phòng, vậy chớ kẻ tấn công Xi Cà Que là ai, có chắc là thằng cha mang ủng không ?
- Tao cũng chưa biết nữa. Nhưng nếu tên lưu manh đánh lén Tondou cố tình đánh rơi chiếc nón lười trai của tay họa sĩ thì gã cũng có thể chôm ủng của hai tay địa chất để đánh lạc hướng chúng ta.

Kafi chột hộc lên một tiếng rồi lao ra giữa màn mưa. Một lát sau, quái cầu dìu hai ông thần ướm như chuột lột Đầu Bếp và Nghệ Sĩ về nhập bọn.

Nghệ Sĩ thờ dài:

- Gió giật sập túp lều ông họa sĩ. Ông ta tinh bơ dựng sơ cột và tấm bạt rồi lăn quay ra ngủ liếp.

Tidou gật đầu :

- Tao và Mady cũng thống nhất gạt ông ta ra khỏi vòng chiến.

Hề Xiếc bậm môi trợn mắt:

- Phải hành động thôi Tidou. Không thể chờ sung rụng xuống miệng đầu

- **Dĩ nhiên, chờ ngớt mưa đã.**

Trời cũng thương các thám tử cực khổ nên ngớt mưa dần. Khi mưa sắp tạnh, Tidou chụp vai Xi Cà Que.

- Anh ở lại đây nghe, tụi này phải lên đường đây !

Xi Cà Que run bắn :

- Đừng bỏ tôi một mình. Thằng khốn bịt mặt ấy sẽ trở lại.

- Ái chà, thường thì anh đừng cảm lắm mà.

- **Tôi... sợ..**

- Thôi cũng được, vậy tôi hỏi anh một câu ngắn gọn: ở làng Maubrac mới xây dựng lại này, cha mẹ nuôi anh có đất đai hoa màu gì không ?

Xi Cà Que thừ người trong giây lát, rồi anh ta hò reo:

- Có chứ. Ông già tôi sở hữu một cánh đồng gần đập nước để trồng khoai tây.

Năm thằng con trai mặt mày rạn rỡ. Tidou hỏi dồn :

- Tại sao anh không nghĩ rằng kho báu nằm trong cánh đồng ấy hơn là nằm vùi dưới hàng chục mét nước ?

Xi Cà Que tái mặt :

- Trời hỡi, **đễ** ợt vậy mà sao tôi không nghĩ **ra vậy cà.**

- Phù, cũng chưa chắc kho báu ở đó đâu, tụi này chỉ giả dụ thôi.

- Chỉ giả dụ thôi à, tôi cứ tưởng các bạn đã **xác định nó nằm trong cái hàng rào tre chứ ?**

Tidou cố nín cười, hần phỏng đoán tiếp tục :

- **Cánh đồng gần con đập có gì đặc biệt không ?.**

Xi Cà Que lại lặng thinh. Anh ta nói hờ hững:

- **Chỉ mỗi một cái giếng tưới khoai tây.**

- **Cái giếng ?**

- **Ừ, hỏi hoài.**

- **Giếng khô hay có nước ?**

- **Chúng tôi hay lấy nước ở đó mà.**

Tidou bóp trán. Hắn lẩm bẩm trong lúc nhìn các chiến hữu:

- Tụi mày hiểu gì không: một cái giếng. Trời ạ, chẳng lẽ đó là chữ PRONS trong lời giải bài thơ mà chúng ta trước giờ chưa đoán ra.

Hề Xiếc tê tái :

- *Hả, như vậy là "Cách năm mét về phía Đông ...cái giếng à !*
- Còn phải hỏi, tìm đi Kafi.

Nhận mệnh lệnh chủ nhân, Kafi rít lên một tiếng và lao vun vút về hướng đập nước. Các thám tử nhóc học tốc bám theo sau. Chợt thẳng tọc la lên :

- Cái giếng kia, Tidou !

Khi đám trẻ và Xi Cà Que đến chỗ đồng đá lổn ngổn nhưng vẫn còn nhận ra hình thù cái giếng thì đứa nào cũng bàng hoàng. Nhất là Xi Cà Que, anh ta xúc động :

- **Đây là cái giếng của gia đình tôi.**

Tidou có cảm tưởng bị sét giáng xuống đầu. **Hắn la oai oái**

- **Lùi lại phía đông 5 mét, nhanh lên.**

Khỏi cần hẳn di chuyển, Kafi đã nhanh chân **vực mồm hít hít một cái hố mới đào cách đó vài mét.** Nó sủa ầm ỹ:

- Gấu, gấu, gấu...

Những người bạn đồng hành há hốc mồm còn Xi Cà Que đứng tựa trời trong. Mắt anh ta lặc thần, môi co giật như sắp xiu. Giác Đẩu dẫn đo rồi cúi xuống sẫm soi cái hố đã sẫm sấp nước mưa.

- Khốn nạn, có ai mới đào nó trước cơn mưa đây.

Tidou lắp bắp :

- Tụi mình đâu ngờ chữ PRONS có nghĩa là... CÁI GIẾNG.
Đúng là trời muốn.

Gnafron đau khổ :

- Kho báu bị phổng tay trên rồi.

Nhưng lập tức cu cậu hớn hờ ngay :

- Chưa đến nổi nào đâu Tidou. Kafi sẽ giúp chúng ta tìm dấu vết thằng trộm.

Tidou đang chán nản tột độ thì đèn báo hiệu nơi máy bộ đàm nhấp nháy. Hấn áp vào tai cấp tốc.

- Ú, ù, Mady hả ?

- Tidou ơi, lần này có biến cố thực sự đây. Mình vừa phát hiện một cái bóng đèn ông đột nhập đằng sau quán trọ. Gã trèo thoăn thoắt lên tầng hai bằng lối tường rồi rúc vô cửa sổ nhà vệ sinh mất hút. Hèn chi hồi nãy có tiếng động mạnh, tức thật, đó là lúc gã thoát ra mà mình không hay. Tidou chừng hửng.

- Gã là ai trong 4 tên khả nghi ?

- Không biết nữa. Cũng có thể là tên công tử bột thắt nơ hồi tối.

- Được rồi, mình sẽ tính sau. Trước mắt, bạn nghe nè, đám nam nhi tụi mình đã tìm ra chỗ giấu kho báu. Tất cả là nhờ Kafi, con cầu đã lùng sục cánh đồng khoai tây bỏ hoang của gia đình Xi Cà Que và phát hiện cái giếng cũ. Trong lời giải mật mã, PRONS tức là "cái giếng". Từ đó tụi này dẫn thêm đúng 5 mét về phía Đông và **chỉ gặp một cái hố trống trơn.**

Tên trộm đã đi trước chúng ta một bước. Gã đích thị là kẻ vừa quay lại quán trọ Bên Hồ đó.

- Bạn trở về chứ ?

- Trở về ngay tức thì. **Yên** chí đi Mady.

Sau cơn mưa như thác đổ, trời đỡ u ám hơn. Trong khi những người bạn đồng hành đang định hướng đường về quán trọ gần nhất thì Kafi vẫn ù lì. Chúa ạ, con cầu đứt khoát không rời khỏi giếng nước.

Tidou bực bội.

- Mà còn ngừi gì nữa hả Kafi ?

Tondu gãi cái đầu trọc lốc.

- Chắc nó đánh hơi mùi của thằng đạo tặc.

Hề Xiếc nhăn nhó :

- Havy là nó nhớ chiếc ủng ?

- Không cần biết. Hiện giờ Mady đang đợi chúng ta từng phút từng giây.

- Mady sẽ an toàn thôi sắp. Vấn đề là tài nghệ đánh hơi của con chó. Nó còn dùng dăng tức là có chuyện. Tại sao chúng ta không theo sự dẫn dắt của nó chứ ?

Đầu Bếp gật đầu:

- Đúng đó.

Cả bọn lại đi theo Kafi, quái cầu bữa nay thật lạ lùng, nó lôi các cậu chủ một vòng quanh miệng giếng lớn ngổn đá rồi rà mồm đến mép hồ bên kia, cuối cùng lúi tận bìa rừng.

Nghệ Sĩ thắc mắc :

- Cớ gì Ihăng ăn trộm lại đi xa như thế nhỉ ?

Kafi vẫn hăm hở kéo đoàn thám tử dẫn sâu thêm một trăm mét cây cối chằng chịt và sủa vang trước một bụi rậm.

- Gấu, gấu...

- Bật đèn pin, Gnafron.

Lệnh thủ lĩnh Tidou vang lên, ánh đèn pin Hề Xiếc quét loang loáng. Ánh đèn dõi theo các động tác lăn xả quyết liệt của Kafi. Tiếng thằng Guille lạc đi :

- Ở kia....

Lúc này Xi Cà Que cũng hất tung cành lá lòa xòa lách vào bụi rậm cùng với năm thám tử. Thằng Nghệ Sĩ "ơ kìa" cũng phải, dưới đám cỏ dại là một cái hộp kim loại nằm chình ình. Coi, cái hộp bê hết bùn sình. Kafi vẫn rà mồm gần cái hộp đầy vẻ khoái trá.

Hề Xiếc Gnafron run rẩy. Nó cố gắng khiêng cái hộp lên nhưng không nổi.

- Ôi, nặng quá. Giúp tao một tay Giác Đấu.

- Có chắc là kho báu không ?

- Chắc mà. Cái gì vừa nặng vừa bí mật đều đáng đồng tiền.

Hai thằng ì ạch bê cái hộp và đặt xuống đám lá khô lộ thiên.

Xi Cà Que lú lười.

- Mở, mở ra coi...

Tidou lưỡng lự :

- Chúng ta phải đợi cảnh sát đến chứng kiến.

Thọt năn ni:

- Không, mở ra ngay bây giờ kia.

Anh ta quỳ xuống, tay sờ sờ nắp hộp rồi hết sức **bật mở ra. Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều** mở lớn bàng hoàng. Xi Cà Que lấp bấp:

- Vàng... toàn là vàng... một màu vàng rực rỡ...

Anh ta quỳnh quáng nâng cái hộp lên run đến nỗi kho báu rớt ra tung tóe. Chính nhờ vậy đám nhóc điếm danh được tất cả 17 thỏi vàng và một túi nhỏ đựng 50 đồng tiền vàng thời xưa.

- **Của cải này nằm trong di chúc bài thơ của tôi, đúng không các bạn ?**

- Đúng. Kho báu là của anh, tuy nhiên phải có sự bảo chứng và công nhận của chính quyền.

Tidou phán xong là kẻ máy bộ đàm. Hấn hét ông ổng :

- Alô, Mady ơi !

- Mình đây, Tidou.

- Kafi lại lập thêm một chiến công lừng lẫy. Nó đã lôi cả đám vô một bụi rậm và kho báu trong hộp kim loại hiện ra tựa phép lạ. Bạn biết không, có tới 17 thỏi vàng cùng một cái túi...

- Tạ ơn Thượng Đế, nhưng kho báu nằm ở bụi nào ?

- **Tại khu rừng gần hồ Maubrac. Có lẽ tên đạo tặc cố tình ếm ở bụi để sáng mai ra lấy rồi hô biến.**

Mady nghẹn lời :

- **Vậy thì quý vị làm ơn về căn chòi trống của tôi nhanh lên. Gã trộm mà tàng hình thì tôi không chịu trách nhiệm đâu.**

- **Ôkê. Đợi nhé.**

Tidou cúp máy. Hấn quay sang các chiến hữu nói lớn:

- **Chúng ta sẽ tăng cường người cho Nữ Tiên Tri nhưng không nhất thiết phải đi cả lũ. Tao nghĩ rằng Đầu Bếp, Giác Đấu và Nghe sĩ hãy trụ lại đây với một máy bộ đàm. Tụi bây có thể liên lạc với Nữ Tiên Tri bất cứ lúc nào.**

Hấn vỗ vai Xi Cà Que :

- Anh yên chí cùng với kho báu của mình. **Các hạm em sẽ bảo vệ anh.**

Hề Xiếc trợn mắt:

- Chẳng lẽ tao thất nghiệp à ?

- Không, mà đi theo tao.

- Còn Kafi ?

- Chúng ta chỉ cần mang còi siêu âm. Con sói sẽ ở lại đây làm vệ sĩ cho chắc cú.

*** ***

Hai thằng chạy như bay về phía làng mới. Một lát sau căn chòi có Mady đã hiện ra. Cô bé thông báo cấp tốc :

- Quán trọ vẫn yên tĩnh, có lẽ tụi mình phải báo cảnh sát đánh úp tên trộm trước khi gã tẩu thoát.

Hai thằng ngó người :

- Giờ này mới 3 giờ sáng, không có trạm điện thoại nào làm việc đâu.

- Hay là đánh thức chị chủ quán hủ Tidou ?

- Không, Làm như vậy sẽ bứt mây động rừng, chúng ta chưa xác định ai là thủ phạm trong nhóm 4 người ở quán. Bà chủ mà cập rập, tên gian phi sẽ động ổ vù mất.

Mady giậm chân thành thật :

- Nói như bạn kể như... huề cả làng, hung thủ chưa biết kho báu bị lộ nên vẫn ngáy pho pho, chúng ta không tóm cổ gã lúc này thì đợi lúc nào chứ ?

Tidou vỗ vai cô bé :

- Cần phải bình tĩnh, cô bạn ạ.

- Hứ, đừng coi thường con gái nghe các bạn. Chính mình sẽ chứng minh cho hai bạn thấy điều ấy. Ngay bây giờ mình sẽ phóng xe ga

đến Saint-Flour mời cảnh sát đến.

Hê Xiếc chơi với:

- Mất tới một tiếng đồng hồ, chưa kể, con gái không được đi đêm một mình.

- Yên tâm đi, mình không sợ ma đâu.

Mady chạy về trang trại Cabrette. Chỉ vài phút sau, Tidou và Gnafron đã thấy ánh đèn pha con ngựa sắt của Mady sáng rực trên đường. Chúng thăm phục cô bạn chịu khó dắt bộ thật xa quán trọ rồi mới "đề" máy để né tiếng động cơ nổ.

Hê Xiếc nhún vai :

- Giờ chúng ta chỉ còn hai người.

- **Chúng ta còn chiếc còi siêu thanh nữa cơ mà. Nếu cần, chỉ vài phút sau là Kafi sẽ có mặt.**

Đồng hồ đã chỉ 4 giờ 10 phút. Hai thằng hài lòng khi nghe Giác Đấu báo cáo tình hình ở khu rừng không có gì lộn xộn. Vệ sĩ Kafi thừa khả năng bảo vệ mọi người lẫn kho vàng.

Gnafron dựa lưng vào Tidou cho đỡ mệt mỏi. Cu cậu thì thầm :

- Mady đi lâu quá.

- **Tao cũng đang sốt ruột đây. Máy giờ rồi ?**

- **5 giờ rưỡi, nhưng mây cũng có đồng hồ mà.**

Tidou thở dài :

- **Mady đã đi được 45 phút rồi.**

Vào lúc rạng đông, không khí càng buốt lạnh. Gnafron và Tidou run rẩy trong chiếc áo mưa ướt sũng. Đã 6 giờ sáng. Cảnh sát và Mady vẫn biệt tăm nhưng đèn trên tầng hai quán trọ bỗng sáng trưng. Hê Xiếc ra khỏi chòi, đi qua phố rồi ngó nhìn lên quán trọ. Nó quay lại và nói :

- **Thằng cha công tử bột vừa thất nơ ở cổ xong và sắp "gô hôm" khỏi làng Maubrac.**

- **Sao ?**

- **Sao trên trời, mây ạ. Thủ phạm đào kho báu có lẽ là gã, chỉ có thằng ăn trộm mới nhõ neo.**

- **Sớm vậy ? Tao dám cá là gã sẽ mò ra khu rừng ẩm cái hộp kim loại trong bụi rậm.**

Tidou ngần ngừ trong vài giây. Kết luận của thằng hề quá đột ngột, mang tính bản năng nhiều hơn lý trí. Tuy nhiên hẳn vẫn đề phòng tình huống xấu nhất bằng cách kéo cao cần ăng-ten máy bộ đàm.

- Alô, Tondu ?

- Tao nè, Thủ lĩnh.

- Tay thanh niên thắt nơ bướm sắp ra khỏi quán trọ. Tao thôi còi siêu thanh nhé.

- Ô kê, tao thả nó ra đây.

Bảy

Chủ nhân của chiếc ủng

Chiếc còi siêu thanh đặc biệt chỉ có chó và một số loài vật mới có thể nghe thấy có công dụng thần kỳ. Đoạn đường từ nơi Kafi đang đứng đến cái chòi ít nhất cũng phải hai cây số. Vậy mà Kafi vẫn nghe được tiếng còi.

Coi, chưa đầy năm phút Kafi đã xuất hiện ở phố, thở hồng hộc, lưỡi thè ra. Tidou để cho nó nghỉ một lát rồi mới gí chiếc ủng vào mõm nó.

- Người cho kỹ chiếc ủng này đi.

Kafi thọc mõm hít lấy hít để rồi xì lông cổ dựng đứng. Nó đến cực kỳ đúng lúc bởi gã thanh niên thắt nơ bướm ở cổ đang xách vali ung dung tiến đến chiếc ô tô đậu sẵn trước nhà xe.

Hề Xiếc hồi hộp :

- Nếu đúng gã là chủ nhân chiếc ủng thì mày có quyền "câu xực xí quách" Kafi ạ.

Kafi giậm hai chân trước xuống đất như hiểu ý Gnafron rồi đảo nhẹ nhàng tới sau lưng tay công tử bột. Ê, quái cầu đi một vòng quanh gã rồi... què một cục lảng ra xa chiếc ô tô.

Tidou thò đầu ra khỏi căn chòi chặt lưỡi :

- Tụi mình bị hớ rồi.

- Anh ta không phải tên trộm há ?

- Ừ, gã chỉ là một tay công tử lãng du. Có điều tụi mình cũng nên ghi lại số xe.

Tidou bật máy bộ đàm.

- Alô, Tondu...

- Tao đây.

- **Xế hộp của gã thanh niên biến về hướng Chaudes Aigues rồi. Gã cóc phải hung thủ.**

- Vậy mà cũng thối còi làm Kafichạy trốn **chết**.

- Thôi, chào nghe. Chúng ta đành chờ mẹ lưỡi của Mady vậy.

Ba tên khả nghi còn lại vẫn ở trong quán trọ.

- Mé lưới nào ?

- Nàng Tiên Tri của chúng ta đã vọt xe đến Saint-Flour kêu cảnh sát từ hồi 3 giờ hơn.

- Trời đất !

Cuộc đàm đạo chấm dứt. Bên ngoài trời mỗi lúc một sáng dần. Mặt trời vừa ló mặt sau rặng núi sừng sững.

Gnafron ruột gan nóng như lửa đốt :

- Kỳ cục thiệt, hơn hai tiếng rồi sao Mady vẫn **chưa về**.

Tidou khỗ sở :

- Tao cũng chẳng hiểu nữa.

- Chị chủ quán Corbout ra cửa quét thềm kia, chắc tao phải lên đường thôi.

- **Hả ? Mà đi đâu ?**

- **Đi Saint-Flour chứ sao. Tao có linh tính xấu về Mady mà ọ.**

Hai thằng rút dù khỏi căn chòi trong sự ngạc nhiên của bà chủ quán. Chị dừng chối hỏi :

- Ủa, mới sáng tinh mơ mà tụi em đi đâu vậy ?

Gnafron giả lả :

- Tụi em là dân du lịch mà, lâu lâu tìm thực tế ngủ nhà chòi.

Tidou tranh thủ gấp :

- Chị cho tụi em gọi nhờ điện thoại đến Saint-Flour nghe. Cô bạn gái của tụi này hình như gặp trực trặc ở đó.

Corbout ngỡ ngác :

- Trực trặc gì vậy ?

- Dạ với cảnh sát ọ.

Hai con mắt của bà chủ quán mở trôn trối. Tidou giải thích bằng một ngón trỏ đặt lên môi.

- **Chúng ta hãy vào quán đã, em sẽ trình bày với chị sau !**

Cách trình bày đầu tiên của sếp sòng nhóm Lục thám tử là chụp ngay máy điện thoại. Tiếng bà chị Corbout nhắc khê :

- Muốn nói chuyện với cảnh sát, em hãy quay **số 17**.

Người tiếp chuyện với Tidou bên kia đầu dây là thượng sĩ Dormirat, thường trực đồn cảnh sát **Saint-Flour. Giọng ông ta nhát gừng:**

- Có chuyện gì thế chú mày ?
- Thưa chú, một cô bạn tóc hung khoảng 14 tuổi của tụi cháu chạy xe ga tới chỗ chú từ hồi 3 giờ rưỡi. Chú có gặp cô bé không ạ ?
- Không.
- Trời đất, không hiểu Mady bị tai nạn gì rồi. Chú Dormirat à, Mady bạn cháu tính gặp các chú ở Saint-Flour để báo cáo về kho báu vừa bị kẻ gian khai quật tại ngôi làng bị lụt Maubrac. Trong kho báu có tất cả 17 thỏi vàng và các đồng tiền cổ mà tụi cháu đang quản lý chặt chẽ. Tên gian tế có thể là một trong vài lữ khách trọ tại quán Bên Hồ. Hiện giờ gã chưa hay biết kho báu ăn trộm đã bị sang tay. Chú mà đến chậm là gã biến đó.

Tiếng nói của viên thượng sĩ khàn hẳn :

- **Ái chà, vụ này lớn đây. Chú mày là ai ?**
- Tụi cháu là Sáu người bạn đồng hành từ Lion đến và cắm trại tại bờ hồ Maubrac.
- Được lắm. Mấy đứa đúng là cộng tác viên số một của cảnh sát. Chú sẽ huy động thêm hai người nữa đến quán trọ ngay bây giờ, có điều trước mắt là phải tìm cô bé Mady cái đã.
- Cám ơn chú. Mady chỉ có thể gặp trở ngại dọc đường thôi. Lúc Tidou buông ống nghe, bà chủ quán Corbout hoàn toàn bất động. Lỡ tai người phụ nữ trẻ trung xinh xắn ấy lùng bùng là cái chắc. Chị ú ớ :
- Trời đất quý thần ơi, quán trọ của chị có chứa kẻ gian à ?
- Em không biết nói gì hơn, thưa chị Corbout.
- Em đã đoán ra ai chưa, Tidou ? Phải chăng đó là gã thát nơ bướm ở cổ mượn chị cái đồng hồ báo thức ?
- Dạ, cũng may không phải là gã. Con chó Kafi của tụi em đã kiểm tra rồi.

Gnafron nói :

- Vụ này rắc rối lắm. Khi nào cảnh sát ở đây, tụi em sẽ giải thích cho chị sau.

Corbout vẫn chưa hết lo lắng:

- Các em phải nhớ rằng quán dạo này ế ẩm lắm, bây giờ lại thêm...

- Hì hì, lỗi nào phải do chị. Cảnh sát dư biết điều đó, **không bà chủ nào lường trước kẻ gian** người ngay.

Tidou liếc đồng hồ. Đã 6 giờ 45 phút. Hắn không còn kiên nhẫn nổi bèn kéo ăng ten máy bộ đàm.

- Alô, Tondu ơi...

- Ú ù, có đây. Ông họa sĩ vẫn còn ngủ, Đầu Bếp vừa thám sát về, coi như ông ta bị loại khỏi bảng phong thần.

- Tay công tử bột cũng bị loại khỏi danh sách, những kẻ khả nghi lúc này chỉ còn 3 mạng : hai nhà địa chất và Chartier.

- Nhẹ người.

- Chưa nhẹ nhàng đâu, Tondu. Chuyển đi của Mady lối đồn cảnh sát Saint-Rour đến giờ vẫn chưa đến đích. Nhưng tụi tao đã liên lạc với cảnh sát, họ sẽ tìm Mady giúp mình.

- **Lại có chuyện ruồi bu đó nữa ?**

- Xi Cà Que ra sao ?

- **Anh ta ôm cái hộp kim loại trong tay và ngáy khò khò.**

- Tốt. Tụi tao sẽ cho mày biết đoạn kết của **quán trọ Bên Hồ trong thời gian ngắn nhất.**

Hắn cúp máy vừa lúc bà chủ quán bưng ra hai ly chocolat nóng hổi :

- **Nào, tôi sẵn sàng phục vụ miễn phí cho nhị vị thám tử đây.**

- Ôi, cảm ơn chị. .

- **Không có gì, miễn các em tóm được tên tội phạm cho quán chị khỏi mang tiếng là được rồi.**

Hai thằng chưa uống cạn ly chocolat thì tiếng động cơ xe ô tô rền rĩ nổi lên. Coi, trước cửa quán lù lù một chiếc Jeep phong trần bụi bặm.

Nữ Tiên Tri Mady nhảy phóc xuống đất, nụ cười cô tươi rói dù cục u trên trán muốn phản đối cực kỳ.

- **Hê lô, chào các người hùng.**

Gnafron suýt nữa tuột ly chocolat khỏi tay :

- **Lạy Chúa, bạn bị chặn đường hành hung hả ?**

- Còn lâu. Mọi thứ đều tại ông trời. Mình đang phóng xe ga ngon lành thì bị một cục đá giữa lộ ngang bánh xe. Thế là xe văng một nơi, người một nẻo. Mình đập trán xuống vỉa hè và "yên nghỉ" dưới một cái hố ven đường. Khi tỉnh dậy thì trời đã sáng. May quá, xe Jeep của thượng sĩ Dormirat đã đậu kế bên.

Trời ạ, tai họa điếng người thế mà Mady cứ nói năng tỉnh bơ. Tidou đón người bạn gái bằng vòng tay thân mật. Hấn lo lắng:

- Có đau không Mady ?

- Không có nỗi đau nào bằng sự chờ đợi của người ở nhà, mình nói đúng chứ ?

Lúc này thượng sĩ Dormirat và hai người đồng nghiệp đã xuống xe. Ông khoanh tay nhìn tụi nhóc, gật gù :

- Cô bé dũng cảm lắm. Nào, bây giờ tôi muốn tìm hiểu danh sách tình nghi của quý vị.

Tidou sốt sắng :

- Ba mạng đều ở trên phòng. Các chú cần phải canh chừng bởi tiếng động cơ xe Jeep vừa rồi chắc chắn sẽ giúp bọn họ thức dậy.

Pormiral nhú mày. Ông ta quay sang hai cộng sự :

- Chú em nói rất đúng. Nay trung sĩ Toirac, nhiệm vụ cậu là gác chính diện, hạ sĩ Maupuy lo mặt sau. Còn tôi thì trực tiếp khám xét.

Trung sĩ Toirac bối rối :

- Sếp à, chúng ta không mang theo lệnh khám nhà.

- Ừ nhỉ, lạng quạng bị cấp trên khiển trách như chơi.

Viên thượng sĩ vỗ mạnh vai Tidou.

- Nghệ thuật điều tra của các cháu có chắc chắn không, nếu tên trộm kho báu không phải khách trọ trong quán là chúng ta sai một li đi một dặm đấy.

- Chú yên chí, tội cháu tin tưởng ở... chiếc ủng.

- Hả, chiếc ủng ?

- Vâng ạ. Con chó Kafi của tội cháu sẽ đánh hơi chiếc ủng của tên tội phạm đánh rơi dưới vũng bùn hồ Maubrac và tất nhiên tên khốn ấy sẽ lòi đuôi.

Dormirat đưa cả hai tay lên trời :

- Hết ý kiến. Chẳng lẽ thắng lợi của chú lại trông cậy vào một con chó nhà.

- Gấu... gấu...

- Chú thấy chưa, Kafi của tội cháu vừa bác bỏ nhận xét sai lầm của chú. Rồi các chú sẽ thấy nó còn xịn hơn chó cảnh sát nữa.

Tidou lại lôi máy bộ đàm ra. Hắn truyền lệnh cho Tondou :

- Các bạn có thể về quán. Mady đã được cảnh sát hộ tống đến nơi đến chốn.

Giác Đấu thở phào :

- Còn Xi Cà Que ?

- Đánh thức anh ta dậy đi. Lời khai của anh ta rất quan trọng đối với pháp luật đấy.

- Tao hiểu.

Tidou ngó thượng sĩ Dormirat :

- Xong rồi, thưa chú. Chú sẽ gặp nạn nhân lẫn người chứng vụ này một lát nữa.

- Ô kê. Đèn trên phòng bật sáng kìa, mọi người hãy theo tôi.

*** ***

Phái đoàn hùng dũng hành quân. Viên thượng sĩ phi thân vọt lên cầu thang, phía sau là Kafi thở hồng hộc bám bết gót ông ta. Phía sau nữa là ba người bạn đồng hành và chị Corbout sắc mặt không còn một chút máu.

Tidou rồn rảng :

- Phòng hai tay địa chất ở bên trái.

Dormiral cấp tốc gõ cửa phòng. Mọi người không phải chờ lâu, bởi một trong nhị vị tình nghi đã mở cửa trong bộ đồ pyjama với cái cảm bơi đầy xù phòng cạo râu.

Gã hốt hoảng thấy rõ :

- Cảnh sát...

- Đúng vậy, cảnh sát đồn Saint-Flour đây. Tôi được lệnh... xét **nhà**.

- Cái gì, chúng tôi đâu phải tội phạm ?

- Không cần phản đối. Xin cho coi giấy tờ tùy thân.

Thượng sĩ Dormirat nhập vai khá thành công. Gã "địa chất" bủn rủn moi túi áo vét ra tấm thẻ thông hành. Đám trẻ nghe Dormirat lẩm bẩm :

- "Antoine Dessort sinh ngày 18 tháng 9 năm 1050 tại Pithiviers tỉnh Loiret".

- Đủ cho ông tin chưa, ông cảnh sát ?

- Chưa. Chúng tôi cần một thứ khác.

Dormirat sục sạo mọi tủ đứng, tủ tường trước cặp mắt sợ hãi của nhà địa chất Dessort. Ông ta hí hửng giơ cao một cặp ủng cho Tidou.

- Có phải đôi ủng này không hả cháu ?

- Dạ không, chúng ta cần một chiếc thôi. Vả lại Kafi không thấy phản ứng gì.

Dessort bát đầu giận dữ :

- Té ra các người xét phòng là để tịch thu đôi ủng của tôi. Không có đôi ủng này thì đừng hòng làng Maubrac xây được đập thủy điện. Các người đã trả công cho chuyên gia như thế à ?

Quái cầu Kafi làm ngơ trước chiến lợi phẩm của Dormirat. Mà nó làm ngơ cũng phải, bởi **chiếc ủng của tên tội phạm đề cỡ số 41 trong khi** cặp ủng của Dessort mang số 43.

Tidou nói với nhà địa chất :

- Ông không nên nặng lời với người thừa hành pháp luật, ông Dessort ạ. Vấn đề chính là trong quán trọ có một tên tội phạm ẩn nấp, cảnh

sát bắt buộc phải làm nhiệm vụ của họ thôi.

Phái đoàn hùng dũng kéo ra cửa. Ông thượng sĩ gãi ót :

- Giờ xét phòng nào các cháu ?
- Dạ, phòng số 5. Còn một tay địa chất nữa ở đó.

Sau tiếng gõ cửa dồn dập, chuyên gia thủy điện thứ hai xuất hiện với cái cằm đã được cạo râu hăn hoi. Ông ta thất sắc :

- Quý vị làm gì âm ỉ thế ?

Dormirat lập lại bài bản cũ :

- Xét nhà, nhưng trước hết tôi muốn coi giấy tờ của anh đã.
- Hừm, đây. Tôi là tổ trưởng tổ nghiên cứu trầm tích dưới đáy hồ ao của nước Pháp. Lệnh điều động tôi do Bộ Thủy lợi cấp, ông hài lòng chứ ?
- Vô cùng hài lòng, nhưng đôi ủng ông đâu ?
- Sao ?
- **Tôi muốn xem cặp ủng làm việc của ông, không có nó là ông bị rắc rối đấy.**

Gã chuyên gia quay vào phòng. Gã mò mẫm dưới gầm giường một hồi rồi chìa cặp ủng da số 41.

Dormirat sáng mắt.

- **Chú mày cho con Kafi người thử coi, Tidou.**

Thần khuyến Kafi chẳng xù lông cũng chẳng nhe răng. Nó đứng dưng khinh bỉ đôi ủng dính bùn. **Lần này thì không riêng gì viên thượng sĩ mà các người hạn đồng hành cũng... quê xệ.**

Giọng Dormirat iu xiu :

- Thay mặt nhóm điều tra, tôi xin lỗi đã quấy rầy ông và bạn ông.

- **Ồ, không sao.**

Phái đoàn tiu ngửu bước ra cửa. Viên thượng sĩ cau mày :

- Hay con chó của các cậu bị lẫn lộn rồi ?

Hồ Xiếc Gnafron an ủi :

- Chú đừng nản chí, vẫn còn một tên khả nghi cuối cùng cơ mà.

- Nhưng tao mất nhuệ khí rồi nhóc tì ạ.
- Hì hì, chú hãy tin tưởng khứu giác của Kafi.

Bây giờ chị chủ quán mới tham gia :

- Đúng là còn ông Chartier, thừa ngài cảnh sát. Ông ấy nằm liệt giường ở phòng số 9 vì bị cảm lạnh. Tôi nghĩ rằng ngài không nên làm ông ấy buồn bực thêm.

Dormirat không nói gì, chỉ hỏi :

- Phòng số 9 đâu ?

Tiếng "cộc, cộc" vang lên nhưng trong phòng số 9 không một chút động tịnh. Dormirat cau mày phang thẳng nắm đấm to bè vào cánh cửa.

- Cảnh sát đây, mở cửa mau.

Căn phòng hình như được khóa chốt thành thử viên thượng sĩ có tung hết nội lực, cánh cửa vẫn không nhúc nhích. Dormirat quát to :

- Nếu không mở, tôi sẽ phá cửa phòng.

Bà chủ Corbout hết hồn :

- Khoan đã, **tôi** xuống nhà lấy chìa khóa dự phòng.

*** ***

Phòng số 9 đón phái đoàn trong tình trạng hỗn độn chưa từng thấy. Gã lữ khách Chartier đã biến mất chỉ còn giường chiếu bề bộn và mọi cửa tủ đều toang hoác.

Viên thượng sĩ sững sờ :

- Này bà chủ, không thấy Chartier đâu cả.

Corbout líu ríu :

- Ôi, tôi cứ tưởng ông ta bị bệnh nằm lì trên giường.
- Còn tưởng tượng gì nữa. Gã khách trọ quán chị tay nghề còn hơn cả cảnh sát. Gã đã bốc hơi ngay lúc nghe tiếng máy nổ chiếc xe Jeep.

Trong khi Dormirat sẫm soi các cánh cửa sổ thì Tidou thả Kafi vô phòng. Hấn kinh ngạc bởi quái cầu xúc động thấy rõ. Coi, Kafi hào hứng vẩy đuôi lia lịa và đứng bằng hai chân sau rít ư ử không ngớt. Còn lâu Hề Xiếc mới bỏ qua cử **chỉ đó, nó dòm theo ánh mắt quái cầu và la oai oái :**

- **Con chó phát hiện vật lạ trên nóc tủ kia.**

Cu cậu chụp một chiếc ghế và nhảy phóc lên. Giọng Gnafron nghẹn lại :

- Xin báo cáo, trên nóc tủ có một cái ủng da bẩn thỉu. Thế là rõ...

Chartier là thủ phạm ư ? Chiếc ủng số 41 đơn độc của Chartier làm cả đám bàng hoàng. Gnafron đặt hai chiếc ủng kề nhau, hai chiếc đều lấm bùn và không thể nghi ngờ gì nữa.

- Gừ, gừ...

Tiếng Mady thánh thót :

- Im nào Kafi, chúng ta cần nghĩ xem Chartier có thể trốn ở đâu.

Dormirat hậm hực :

- Danh sách tình nghi của các cháu chính xác nhưng chuyện canh phòng bê bối quá. Các vị nói rằng đã theo dõi các phòng trọ suốt đêm thế mà tên lưu manh lại bỏ trốn mất tăm.

Mady cắn môi:

- Con cá chưa ra khỏi lưới mà, thưa chú. Cháu dám chắc rằng Chartier vẫn còn lảng vảng đâu đó. Thậm chí trốn trong nhà vệ sinh. Chính cháu đã thấy một cái bóng rúc vào cửa sổ hồi đêm ấy.

- Vậy hả, xua con chó đánh hơi thủ phạm mau.

Khỏi phải nói, Kafi khẩn trương trình sát cấp tốc. Có điều con sói không lao xuống nhà vệ sinh mà cứ đảo qua đảo lại khắp hành lang khiến Mady ngạc nhiên. Nó dựng đứng vành tai thả bộ tà tà hết phòng trọ này đến phòng trọ khác rồi rít lên trước một cánh cửa gỗ màu trắng.

Thượng sĩ Dormirat hỏi bà chủ quán :

- Cửa này dẫn tới chỗ nào hả bà chủ ?

- Dạ, ra cầu thang dẫn tới gác xép.

Cánh cửa trắng bật mở, Kafi lao vun vút kéo theo lực lượng đại hùng binh. Ê, trên gác xép làm gì có ma nào, chỉ thấy mớ đồ đạc phế thải ngổn ngang chất đống.

Nhanh như một tia chớp, Kafi chồm tới một cái rương gỗ đầy nắp bít bùng. Nó vừa lấy chân cào cào vừa gầm gừ liên tục.

Mady kéo tay thượng sĩ Dormirat :

- Con cá của chú nằm trong rương kia. Dormirat rút phăng súng và hất nắp rương ra.

Trời ạ, phía bên trong lù lù một hình nhân quàng khăn cổ chống cảm cúm.

Viên thượng sĩ lạnh lùng :

- Chào ngài Chartier...

Tám

Giống như cổ tích

Trải qua vô số cuộc phiêu lưu mạo hiểm tuy nhiên chưa bao giờ những người bạn đồng hành chứng kiến một vụ bi hài kịch như vậy. Còn phải hỏi, Chartier bị kẹt cứng ngắc trong đáy rương, phải hai người mới kéo nổi y ra. Hề Xiếc mĩa mai :

- Chui vô lọt mà chui ra không được. Đúng là một con cá trong rọ.

Chiếc khăn cúm rút khỏi cổ, Chartier hiện nguyên hình là một gã đàn ông khỏe mạnh. Tidou nheo mắt nhìn chị chủ quán.

- Chị thấy sao, chị Corbout ?

- Hừ hừ, y khỏe như trâu mà dám giả dạng kẻ ôm sầu đến bệnh, chị tin người thiệt.

Viên thượng sĩ cười gằn :

- Mà y láu cá quá. Nào, nói đi. Mà y quê quán ở đâu khai ra ngay. Chartier rút chứng minh thư :

- Hà ? Mà y quê ở Bourges à ?

- Dạ...

- Tại sao xe hơi của mà y đăng ký ở Lozei ?

- Em... mượn...

- Ăn cắp hả ? Mà y không những là tội phạm chuyên nghiệp mà còn là diễn viên thượng thặng. Trung sĩ và hạ sĩ đâu ?

Coi, hai nhân viên của sếp Dormirat chưa xuất hiện thì đã thấy mấy bóng người loang loáng băng lên trong tiếng sủa mừng rỡ của Kafi quái cầu.

Mady reo lên :

- **Ồ, các bạn đã về đủ.**

Chớ sao nữa, hai thằng Bistèque và Tondu trình diện nơi cầu thang với chiếc hộp kim loại khệ nệ trên tay. Lưng áo hai đứa ướt đầm mồ hôi.

Tondu hạ cai hộp xuống rồi giật phăng cái mũ bê-rê chùi mặt mũi lia lịa.

- **Mệt đứt đứt.**

Bistèque thờ dốc :

- Xi Cà Que được Guille hộ tống đến luôn kìa.

Thượng sĩ Dormirat vui vẻ :

- Thôi, quý vị bê cái hộp xuống dưới nhà lẹ lên. Chúng ta sẽ nói chuyện dưới ấy.

Dưới phòng ăn, Chartier hai cổ tay bị còng ngồi trên ghế mặt như đũa đám.. Y len lén dòm thân chủ Xi Cà Que.

Xi Cà Que rống lên :

- Thưa ngài thượng sĩ, chiếc hộp là gia bảo của nhà chúng tôi. Chỉ có tôi mới được quyền sở hữu nó.

Xi Cà Que sung sướng mở nắp hộp. Lần thứ hai, trừ Mady, đám trẻ tha hồ no mắt trước một màu vàng rực rỡ. Thượng sĩ Dormirat cầm một thỏi vàng, gật gù:

- Chính thị là vàng ròng một trăm phần trăm.

Ông hất hàm vói tên lưu manh đờ đẫn trên ghế.

- Hời thàng khốn, lý do gì vàng của người ta giấu bao nhiêu năm dưới đất mà mày lại biết chỗ đào lên ?

Chartier cà lăm !

- Em... em khai thác...tình cờ.

Tidou quắc mắt :

- Đừng dối trá nữa, ông hành nghề đạo chích chuyên nghiệp. Chuyên nghiệp từ việc chôm xế hộp cho đến trấn lột bài thơ di cảo bí mật của anh bạn Xi Cà Que đáng thương. Nghe tôi nói đây, Chartier. Chính ông đã đánh rơi chiếc ủng da tại đầm lầy gần bờ hồ sau khi nện chiến hữu Tondou của tôi một gậy, chính ông ăn cắp chiếc mũ lưỡi trai của tay họa sĩ và giả vờ bỏ quên trong bụi rậm để đánh lạc hướng cuộc điều tra của chúng tôi. Và cũng chính ông là người duy nhất giải mã được bài thơ "Thấu chăng tình ta" một cách dễ dàng. Ông có phải là người gốc Đức không Chartier ? Lốp da trên mặt Chartier co rúm như một trái chanh héo. Y còn ấp úng thì viên thượng sĩ quát như sấm :

- Tình hình càng lúc càng lộn xộn, THẤU CHẶNG TÌNH TA là cái quái gì hả ?

Mady cất giọng :

- Là bài thơ trong túi y, thưa chú.

Lúc này nhị vị trung sĩ và hạ sĩ cảnh sát cũng xồng xộc chạy vô phòng ăn.

Dormirat oang oang :

- Hãy khám xét tên vô lại ngồi kia, Toirac. Trong người y có một bài thơ cực kỳ bí hiểm.

Trung sĩ Toirac moi từ quần áo Chartier ra đủ thứ linh tinh : con dao bấm, chiếc bật lửa, chùm chìa khóa vạn năng dành cho quái xế thối ô tô, cuối cùng là một tờ giấy gấp tư đã ố màu.

Xi Cà Que reo lên hớn hờ :

- Đây là bài thơ "Thấu chặng tình ta" của tôi, thưa ngài thượng sĩ. Té ra y là tên cướp bịt mặt đã tấn công tôi nửa đêm trong túp lều,

- Dormirat ngơ ngác:

- Cái gì ? Nội vụ mỗi lúc mỗi thêm rắc rối hả ?

Ông ta bẻ ngón tay:

- Nhưng cái bài thơ quái kia có liên quan gì đến vụ đào vàng chứ ?

Mady đỡ lời:

- Thưa chú, bài thơ đó liên quan mật thiết đến kho báu. Tụi cháu đã kh63 c6ng giải mã bài thơ bằng tiếng Pháp sang câu thần chú tiếng Đức. Đại khái là “cách 5 mét về hướng Đông cái” Chữ chót chặng đưa nào trong bọn cháu hiểu nổi. May mà...

Tidou bổ sung cực lẹ:

- Chữ chót của *câu thần chú* là chữ "giếng" chú ạ. Khi đến hiện trường, cháu mới phát hiện điều này.

Chartier cúi gằm đầu chịu trận. Viên thượng sĩ cảnh sát y thừa sức qua mặt dễ ợt nhưng với lũ nhóc ác ôn kia, y đành chịu thua. Y hằm hằm nhìn Kafi

- **Đồ... chó. Tất cả chỉ tại mày.**

Kafi học lên giặn dừ. Tidou phải giữ chặt lấy vòng đeo cổ nó.

Thượng sĩ cau mặt. Chartier đã mở miệng:

- Thưa ông cảnh sát. Tôi chính là tác giả bài **thơ "Thấu chẳng tình ta"**.

- **Hả ? Là người à ?**

- Vâng, hồi chiến tranh thế giới thứ hai, tôi và ông già của tên cà thọt kia đều là tù binh của **trại tập trung Đức quốc xã**. Khi ấy tôi mới **20 tuổi trong khi cha của Xi Cà Que đã "quá đát"**. Ông ấy tin tưởng tôi và tâm sự rằng ông ta có giấu một kho báu dưới cánh đồng khoai tây của mình. Lúc đó chúng tôi đều tưởng rằng cuộc đời sẽ chôn vùi ở trại tập trung vĩnh viễn nên chẳng ai thèm mơ mộng đến vàng bạc. Trong một đêm tuyệt vọng, ông bố của Xi Cà Que đã nhờ tôi làm một bài thơ với nội dung về kho tàng để lại cho con trai. Thế là tôi viết bài **"Thấu chẳng tình ta"** bằng cách cho các chữ cái đầu dòng lùi lại hai vị trí để thành một câu mật khẩu bí ẩn.

- **Hừm, lại sao lại viết bằng tiếng Đức ?**

- **Quá dễ hiểu, tụi tôi biết tiếng Đức vì tiếp xúc thường xuyên với người Đức làm giám thị trong trại, là chưa kể ông bạn già của tôi muốn giữ bí mật kho báu của ông trước những người đồng hương chỉ biết nói tiếng Pháp. Ông nói rằng khi trở về ông sẽ dạy con nuôi của mình thuộc bài thơ này**

- **Ái chà, cả một sự chuẩn bị chu đáo trước cái chết.**

- **Chiến tranh kết thúc. Ông bạn tù già của tôi quá vui nên quên nghĩ đến hậu họa nhưng tôi là tác giả bài thơ thì không quên. Tôi sống vất vưởng ở Paris hành nghề ăn cướp nhà băng với mày thẳng bạn giang hồ và lĩnh đủ 15 năm tù. Thế là giấc mơ khai quật kho báu không thành. **Khi tôi được tự do và rảnh tay thì ngôi làng Maubrac đã chìm dưới nước.****

Chartier ngừng lại lấy hơi rồi tiếp:

- **Một hôm tôi tình cờ đọc báo thấy loan tin nhà nước sắp tát cạn hồ Maubrac cùng lượt với cáo phó ông bạn tù và vợ ông ta tử nạn bởi tai nạn giao thông. Thế là một ý nghĩ lóe ra trong óc tôi : mình còn chần chờ gì nữa mà chưa hốt hụi kho tàng cách cái giếng có... 5 mét. Nếu**

không bị đám lồi tù kia và con cầu cản mũi thì **giờ đây tôi đã cao chạy xa bay với chiếc hộp kim loại rồi.**

Mady sửng sốt:

- Vậy mà bọn tôi đã đi hỏi mà không ai biết "Frons" nghĩa là "cái giếng".

- Đúng, dân vùng Poméranie thường xài chữ đó để nói về cái giếng. Ông bạn già quá cố của tôi biết từ này.

Tidou lăm lè :

- Tại sao ông tấn công con trai bạn mình mà cướp trắng trợn bài thơ do chính ông sáng tác ?

- Ồ, vì bất cứ lúc nào Xi Cà Que cũng có thể ngẫu nhiên giải mã được và hưởng số của cái đó.

- Nhưng đó chính là tài sản của anh ta chứ đâu phải của ông ?
Chartier hăm hè :

- Tao đã biết trước mối đe dọa từ chúng mày. Tao đã viết thư đe dọa bỏ vào trang trại chúng mày ngủ trọ và đâm nát các lốp xe. Thế mà...

Tidou cười gằn :

- Nhưng cuối cùng trời cao có mắt, đúng không ông Chartier ?

Chartier lăm lét dòm viên thương sĩ:

- **Tôi đã khai hết, thưa ngài thương sĩ.**

Xi Cà Que nổi khùng :

- **Mày chưa khai hết đâu, tao nghi ngờ rằng bằng cướp của mày đã trấn lột của cải gia đình tao lúc đắp con đập.**

- Khôông, lúc ấy tôi còn "năm ấp", ai không tin cứ lật sổ đen khám lớn Paris.

Chartier hậm hực :

- Chỉ tại con sói man rợ này làm bể đĩa, tao thù mày.

- Gửửử...

Y chuyển mối căm thù qua Kafi đột ngột khiến quái cầu học lên định nhảy bổ vào y. Tidou vội vàng níu cổ con sói cấp tốc.

- **Đừng cắn gã, Kafi. Pháp luật sẽ trừng trị kẻ phạm tội.**

Thượng sĩ Dormirat gật đầu một cách hài lòng :

- Cháu nói chí lý Tondu ạ. Nào, trung sĩ và **hạ sĩ áp giải thắng này ra xe cho tôi.**

Ông khom người xuống vuốt ve con sói:

- Mà đúng là một con khuyến nhà nòi, hiểu không Kafi ?

Con chó vẫy đuôi rồi rít chào tri kỷ chứ sao.

*** ***

Chiến thắng đến quá ngon lành thế mà Nữ Tiên Tri lại tỏ ra thất vọng. Cô rầu rĩ nói với ông thượng sĩ :

- Đáng lẽ chú và tụi cháu không vất vả tới giây phút cuối nếu khả năng suy đoán của tụi cháu cao hơn.

- **Ừm...**

- Khi lên bảng danh sách "phong thần" tội phạm tình nghi tụi cháu chỉ tính có 4 người, khi không anh chàng công tử thất nơ bánh bao xuất hiện làm kế hoạch đảo lộn hết. Tụi cháu chĩa mũi dùi vào anh ta và vô tình lơ là con cá lớn Chartier.

Dormirat cười tít mắt :

- Chú nói thiệt, lần này nhờ các cháu mà đồn cảnh sát Saint-Flour lập một chiến công giống như cổ tích đó.

- Sao ?

- Cháu không thấy là giống như cổ tích à, thời buổi này ai mà tin chuyện chôn của cải dưới lòng đất, rồi sáng chế chìa khóa mở cửa kho tàng bằng mật mã một bài thơ... tình. Nhảm nhí hết cỡ thợ mộc. Ấy vậy mà chuyện không thể ngờ được đã xảy ra.

Ông ta lại rùn bót thân hình hộ pháp xuống thấp để chào con chó Kafi.

- Con cậu này đáng được khen thưởng.

Bây giờ đến phiên Xi Cà Que thách mắc. Anh ta lúng túng :

- Bấm ngài... thượng sĩ, tôi được phép giữ... vàng của tôi không ạ ?

- Không được nhưng mà được.

- Tại sao ạ ?

- Thế này, chiếc hộp gia bảo của anh sẽ được giao cho phòng công chứng Saint-Flour. Ở đó người ta sẽ tìm lại chúc thư thực sự của ông bố nuôi anh, chúc thư chứ không phải bài thơ này nhé. Tôi đoán chừng chưa đầy một tuần lễ, anh có quyền nhận lại chiếc hộp và trở nên người giàu nhất làng Maubrac.

Xi Cà Que quệt nước mắt nước mũi, anh ta cúi xuống ôm lấy Kafi rồi lần lượt nắm chặt tay Sáu người bạn đồng hành và ông thượng sĩ. Nước mắt anh rưng rưng.

Tondu trật chiếc mũ ra, tung lên trần nhà, miệng la toáng :

- Tuyệt vời !

Tám tháng sau, những người bạn đồng hành mới có dịp trở lại làng Maubrac nhân ngày nghỉ lễ Phục Sinh. Rặng núi Auvergne hùng vĩ chào đón các thám tử trong làn sương mờ ảo.

Khi còn vài cây số nữa là tới làng, Hề Xiếc xém chút bị lao xuống ruộng. Cu cậu kèm táy lái gào lên :

- **Mọi thứ thay đổi hết rồi, chu cha, cái hồ mênh mông nước.**

Đúng vậy ! Hồ Maubrac ngày nào cạn khô giờ đã thay hình đổi dạng. Lũ nhóc tha hồ tắm tặc trước cảnh quan xanh biếc từ mặt nước cho đến những hàng cây.

Mady xuýt xoa :

- Chúng ta tấp vào quán Bên Hồ kiếm người quen thử coi.

Sáu chiếc xe ga cùng chiếc rờ-moóc chở Kafi dừng trước một quán trọ khang trang. Tấm bảng "Quán trọ Bên Hồ" lúc này đã được tân trang lại bay bướm cực kỳ.

Người đàn bà xinh đẹp từ trong khách sạn chạy ra:

- Chào các em, những thám tử tài ba.

- Chào chị Corbout !

- Nhờ các em mà quán chị dạo này khách khứa tấp nập. Các em biết không, sau vụ bắt tên đạo tặc đào kho báu ở làng Maubrac đăng tải,

thiên hạ tứ xứ do lò mò đổ về quán trọ từng bưng. Họ muốn biết tên Chartier trọ phòng nào, vì thế mà chị phải cho sửa sang quán trọ mới có thể chứa nổi số lượng lũ khách.

Tondu sừng sốt :

- Tụi em không theo dõi báo chí nên đâu biết...
- Chị mang ơn các em, các em sẽ là thượng khách miễn phí của quán Bên Hồ trong thời gian du lịch ở đây.

Bistèque cười :

- Tụi này chỉ nghỉ được một ngày lễ Phục Sinh thôi chị ơi, trước hết thăm chị sau đó thăm anh Xi Cà Que ấy.

Corbout cười tùm tùm:

- Anh chàng "mát dây" của tụi em hết ở lều rồi.

-Hả?

- Anh ấy bây giờ là một chủ nông trại lớn. Nông trại của Xi Cà Que trên đồi kia kìa, các em thấy nể chưa ? Với số vàng thừa hưởng, anh chàng vui thú điền viên và còn có tài khoản trong ngân hàng đấy.

Bistèque lém lỉnh :

- Anh ta không cưới vợ hả chị ?

Bà chủ Corbout đỏ mặt :

- Mỗi tuần anh chàng đến khách sạn chị ăn tối một lần và có ngỏ lời cầu hôn với chị. Chẳng qua chỉ tại các em, anh ta mượn cớ kể chuyện về các em rồi "đá" sang chuyện đó. Nhưng...

- Nhưng sao hả chị ?

- **Chị còn phải suy nghĩ đã. Dù sao chị cũng đã một đời chồng.**

Đám nhóc chào bà chủ trẻ tuổi rồi mở chuyến phiêu lãng lên đồi. Coi, giữa một trang trại bao la cỏ mượt, ngôi biệt thự ngói đỏ thơ mộng lấp ló như cảnh thần tiên.

Giác Đấu bấm chuông muốn mời tay.

- Anh Xi Cà Que ơi ời...

Phải một lát sau, người đàn ông mới chạy ra trình diện chúng. Là lá la, Xi Cà Que đã "tư duy đổi mới" từ đầu đến chân, anh chàng không thua gì một chủ trại sang trọng với con cầu bẹc giê oai vệ theo sau sát nút.

- **Lạy Chúa tôi !**

- Tụi em đây, đại ca, hình như chân anh không còn cà thọt nữa...

- Nhờ bố mẹ nuôi các bạn ạ. Với số vàng thừa hưởng, tôi đã nằm bệnh viện chỉnh hình một thời gian. Nào, vô đây mau. Xin giới thiệu với các ân nhân, con bẹc giê khổng lồ này là... Kafi đó.

Tidou cảm động :

- Kafi ?

- Ờ, anh đặt tên con cầu như vậy để nhớ đến con chó tuyệt vời của các em.

Ngay lập tức sói Kafi ư ử vì cảm động. Nó mau mắn liếm tay Xi Gà Que và hít hít chú bẹc giê cùng tên với mình. Ê, hai chú cầu không hề nhe nanh với nhau mà vui vẻ chạy băng băng ra cánh đồng cỏ.

Đầu Bếp nhắc khéo :

- Anh hứa nuôi con sói của tụi em suốt đời bằng xí quách đấy nhé.

- Hà hà, anh đâu có quên. "Kafi bẹc giê" hay "Kafi sói" cũng đều là Kafi chứ sao.

Mady hỏi :

- Sao anh không tìm người nâng khăn sửa túi, chẳng lẽ ăn dật hoài sao ?

Vị chủ nông trại cười như con nít :

- Anh đang chờ người phụ nữ "Thấu chẳng **ình** anh" đó, hi hi...

NIỀ XHÀT IIẢN KIM ĐỒNG

62 BÀ TRIỆU – HÀ NỘI. FAX: 8229085. ĐT: 8264730 - 8255831 .

TRUNG TÂM P.H.S MIỀN TRUNG

17-19 YÊN BÁI TP ĐÀ NẴNG. FAX: 821246. ĐT: 821246 - 820252

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG

268 NGUYỄN ĐÌNH CHIỂU TP HỒ CHÍ MINH.

FAX:8231867.ĐT:8291832

Chịu trách nhiệm xuất bản: **NGUYỄN THẮNG VU**

Biên tập:

LÊ THANH NGA

Trình bày:

PHẠM QUANG VINH

Sửa bài:

NGUYỄN MÃN

Kỹ thuật vi tính

LÊ VĂN TUẤN

In 10 000 bản-Khổ 10,2x14,2-

Tại CTY VĂN HÓA PHẨM

Số XB: 186/KĐA-154/KH-823/CXB cấp ngày 13/12/95, Mã số ĐV19

In xong và nộp lưu chiểu tháng 10/1996